

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: په تاڅه شوي؟ ناول

د کتاب لیکلو کال: ۱۳۹۶

د کتاب موضوع: ناول

لیکوال: محمدنواب ودان (احمدزی)

کمپوز او اېډېټ: خپله لیکوال

د آندونو او انتقادونو لپاره په لاندې لېنک زما پوست ته راشئ او په کمېنټ کې یې راسره شریک کړئ.

<https://www.facebook.com/۱۰۰۰۲۶۲۸۹۱۲۱۶۵۴/posts/pfbid۰۲cqrdsf۷PDraZfcrojU۴Nooi۲djG۷GLER۹W۲u۸۳۱۷YEDGqK۹۹r۸hhupwmrfzYzi۶۸l/?app=fb>

Ketabton.com

ډالۍ:

دا کتاب د خپل هیواد هغو ځوانانو ډالۍ کوم چې تل دا آند لري چې باید دې خاورې او دې ټبر ته یو څه وکړي، خو له وسه یې نه کېږي.

د په تا څه شوي ناول په اړه:

ما چې کله دا ناول لیکه، نو پوره باوري وم چې دا به یو وخت چاپ شي، خو چې کله ما دا ناول ولیکه او ډېرو خپرونديو ټولنو ته مې هم ولېږه، خو هغوی به دا ویل چې اوس د کتابونو لیکل تر خرڅلاوه ډېر شوی ده، بله خبره دا هم ده چې اوس خلک اکثره وړیا آنلاین کتابون د پي ډي اېف (PDF) په بڼه خوښوي او که چېرې مو امکانات پیدا کړل، نو ستا کتاب به هرو مرو په لومړي کتار کې وي، ته تشویش مه کوه دا کتاب به هرو مرو چاپېږي، خو وخت نیسي، زه تر نن ورځې پورې په تمه وم، ما ویل یا به دوی دا امکانات برابر کړي او یا به زه وکولای شم چې له اقتصادي پلوه دا امکانات چمتو کړم، خو ونه شوه، نو ځکه خو مې اوس پرېکړه وکړه چې څه په آنلاین ډول به یې خپور کړم، لکه مخکې مې چې ناظر ناول خپور کړی ده.

نو له تاسو څخه هم په ډېر درنښت هیله کوم چې زما د دې لینکې په اړه هرو مرو خپل آندونه او انتقادونه راسره شریک کړئ. د دې کار لپاره یو گروپ په یو پوست کوم چې لېنک به یې دلته شیر کړم، تاسو کولای شئ چې په هغه کې خپل نظرونه او انتقادونه شریک کړئ.

والسلام

ستاسې ورور محمدنواب ودان (احمدزی)

د واده تیاری

جایس په لومړي ځل غوښتل چې د خپل واده لپاره تیاری وکړي، خو د دې لپاره چې د دې کوژدن غوښتل د دوی مینه د تل لپاره و اوسي، نو ځکه یې ورڅه غوښتي ول، چې د نیویارک ښار تر ټولو ښه روغتون ته ورسره ولاړه شي، ترڅو معلومه کړي، چې په دوی دواړو کې کومه ستونزه نه وي، هسې هم د جایس سر او معده له دوو ورځو څخه خوړېده، نو چې کله دواړه د نیویارک روغتون ته ولاړل، دواړو مکمل چک آپ یا پوره معاینات وکړل، روغتون یوه اونۍ وخت ورکړ، ترڅو پوره نتایج یې راووځي، وروسته له یوې اوونۍ څخه د جایس او د هغې د کوژدن جهمز نتایج را ووتل، د جهمز په معایناتو کې د وینې سرطان ښکاره شو او له هغې سره یې د عصبي برخې معایناتو کې هم ستونزې لیدل کېدې.

خو د جایس په معایناتو کې د معدې، او کولمو ډېره لویه ستونزه ښکاره شوه، همدا رنگه یې په سر کې د مکروبو زیاتوالی ښکاره شو، دوی دواړه، ډېر خفه شول، ځکه چې واده یې نور ناشونی شوی وو، خو جایس ډېره خفه وه، ځکه ډاکټر ورته وویل:

آغلې! که چېرې تا یو میاشت مخکې معاینه کړې، وای نو مونږ به ستاسو علاج کړی وای، خو افسوس په دې کوم چې تاسو هر ورځ شراب څښئ او ستاسو د شرابو څښل د دې لامل شوي، چې تاسو د خپلې معدې په درد دومره پوهه نشئ، او ځان تېر راوړئ، اوس زه شرمېږم چې دا تاته وایم، خو باید درته ووايم، چې نه یوازې ستاسو معده او کولمې شپېدلې دي، بلکه له هغو سره، ستاسو په معده کې یوه دانه ده، چې په معایناتو کې تېمور (سرطان) ښکاري، دا چې تاسو غوښتي ول، چې باید نتایج لومړی تاسو ته وښییم نو ځکه خو مونږ ته درته وویل، اوس یو بل حقیقت درته وایم، هغه دا چې که ته ډېر وخت ولرې یوه میاشت وخت به ولرې، تر دې ډېرېدای نه شي.

جایس له ډېر خفگان سره د ډاکټر له دفتر څخه راووته او د کور په لوري روانه شوه، په لاره کې یې ځان سره ډېر سوچونه وکړل، له ځانه سره یې وویل:

کېدای شي، چې په دې کې د سي آی اې لاس وي، ځکه هغوی یوه اونۍ مخکې راته په افغانستان کې د کار کولو وړاندیز کړی وو، کېدای شي هغوی د روغتون په نتیجو کې گوتې وهلې وي او نتیجې یې بدلې کړې وي، نو ځکه خو باید زه له سره معاینه وکړم، خو څنگه؟

کله به یې داویل:

زه باید اصلاً افغانستان ته ولاړه شم او دا چې د خپل هیواد لپاره مې په وروستي ځل یو څه کړي وي، نو باید د خپل هیواد او د خلکو د گټې لپاره افغانستان ته ولاړه شم او هلته را سپارل کېدونکې دنده سرته ورسوم، هسې هم مرم، نو د خپل سر په بیه به دا دنده کوم او که وشو، هلته به معاینات هم وکړم.

جایس هغه سړي ته زنگ وواژه، چې دې ته یې په کابل کې د دندې د سپارلو ویلي ول، هغه ته یې وویل: زه هغې ته چمتو یم چې کابل ته ولاړه شم.

هغه ورته وويل:

سه شنبه به زنگ درته ووهم، خپل پېژندپاڼه دې زما کس ته ورکه، هغه به نيم ساعت وروسته ستا دروازي ته ودرېږي.

نيم ساعت وروسته، يو کس راغی او د جاييس دروازه يې وټکوله، جاييس دروازه پرانيسته سړي ته يې پېژندپاڼه ورکړه، او بېرته کورته ولاړه، کور کې يې سوچ کاوه، چې يوه ملگر يې چې ټام نومېده، زنگ ورته راوواکه او ورته وېي ويل: هلو جاييس، زه ټام يم، پوهېږې په اورېدو يې ډېر خواشینی شوم، هيله مند يم چې ښه شې، خو دا اميد هم نشته، زه پوهېږم چې ته يوه مياشت وخت لرې، شايد هم تر دې کم، ستا په معایناتو کې که هرڅه هم سم وای، بيا هم ستا او د جېمز واده نه کېده، ځکه ما به ورته ويلي ول، چې ته تراوسه امانته پاتې يې يعنې تر اوسه دې له کوم هلک سره اړيکه نه ده لرلې او که فرضاً ما ورته ويلي هم نه ول، نو د واده په شپه هغه خپله پوهېده، له دې خبرو به تېر شو، هسې ما ويل چې هسې هم ته يوه مياشت لرې، نو راځه داسې به وکړو، چې زه او ته به نن شپه مېله وکړو او ټوله شپه به مزي وکړو، څه فکر کوې څنگه خبره ده؟ جاييس ورته وويل:

ما فکر کاوه چې ته به انسان يې خو ته هسې يو خر يې بس! ته څه فکر کوې، آيا زه به له تا غوندې خره سره شپه تېروم، زه په څه فکرونو کې يم او ته څه فکر کوې، اړيکه پرې کړه رزيله!

د سې شنبې په ورځ د جاييس دروازه وټکېده، جاييس دروازه پرانيسته، چې گوري هغه سړی ده چې دې ته يې دنده سپارلې وه، جاييس ته يې وويل: آغلې څه چې ځو، نيم ساعت وروسته به الوتکه پرواز وکړي.

جاييس ورته وويل:

خو زه بايد ځان ته د اغوستو لپاره ځينې شيان واخلم!

جان وييک ورته وويل:

تشويش مه کوه، د چهار شنبې، پنج شنبې ورځې به سعودي کې يې او له هغه ځايه به ځينې شيان درته واخلي، بيا به د جمعې په ورځ پاکستان ته ولاړه شې ته ولاړه شې، له هغه ځايه به افغانستان ته ځې.

دواړه هوايي ډگر ته ولاړل، هلته سړي جاييس ته پاسپورت ورکړ، او ورته يې وويل:

آغلې ته بايد سعودي کې زمونږ سفارت ته ولاړه شې هغوی به تاته د پاکستان پاسپورت درکړي، بيا ته کولای شې چې افغانستان ته ولاړه شې، په افغانستان کې زمونږ کس جنرال عبدالکريم قدرت نومېږي، چې خلک اوس ورته عبدالکريم وايي، پخوا په مجاهدينو کې وو، خو د طالبانو له راتگ وروسته، هغه زمونږ د استخباراتو مشري کوي په

افغانستان کې، ته باید هغه ته ځان ورسوې او هغه به له تاسره مرسته وکړي او له هغې وروسته به ته د یو څه وخت په دوام کې خپل ټول کارونه خلاص کړې بېرته به امریکا ته راشې، هه دا پاسپورت درسره واخله!

جایس الوتکې ته وخته.

سعودي عربستان

چې کله سعودي عربستان ته ورسېده، هلته يې ځان تورو(مخامخ/مستقيماً) د امريکې سفارت ته ورساوه، په سفارت کې يې له سفير سره تر کتو وروسته، سفير ته وويل:

ښاغليه زه غواړم، چې په افغانستان کې خپله دنده ژر تر ژره سرته ورسوم، نوځکه زما وخت مه ضايع کوه او څومره ژر چې کېدای شي، ماته ويزه او پاسپورت واخله.

سفير وويل:

اصل کې خبره داسې ده، چې ترڅو چې ستا ويزه او پاسپورت چمتو کېږي، ته بايد په يوه هوټل او يا همدلته سفارت کې استوگنه وکړې او همدا رنگه بايد خپل ځان ته جامې واخلي، مونږ يوازې يوه چادري درکوؤ، نور بايد واخلي هسې هم ستا ټول مصرف په سي آي اي باندې دی.

جايس وويل:

چادري څه شی ده؟

سفير وويل:

چادري د ښځو يوه خاصه جامه ده، چې طالبانو ته ډېره گرانه ده او همدا رنگه طالبانو په ټولو ښځو جبري کړې ده.

جايس له يو کس سره له دفتر څخه ووته او په بازار کې يې ځان ته ځينې جامې چې اسلامي حالت يې ډېر ښه وو، له ځانه سره واخيستې، بيا هوټل ته ولاړه، هلته يې شپه تېره کړه، سبا سهار بيا سفارت ته ورغله او له سفير څخه يې وپوښتل:

ښاغلی سفير! زما د پاسپورت او ويزې کار څنگه شو؟

سفير وويل:

پاسپورت او ويزه دې چمتو ده، ستا لپاره مې ټيکټ هم اخيستی ده، د جُمعې په سهار څلور نيمې بجې پرواز ده، ځان چمتو کړه، افغانستان به وگورې او خوند به ترې واخلي ههههههه.

جايس په تروش تندي سفير ته وويل:

رزيله! چې ته نه شې تلای نو نور ولې بېروي؟

سفير وويل:

سمه ده اوس لاړه شه، بيا د جُمعې په سهار هوايي ډگر کې سره گورو.

د جُمعې په سهار جايس له سفير سره په هوايي ډگر کې وکتل، سفير ورته وويل:

اوف ډېره بخښنه غواړم، خو بايد درته ووايم چې افغانستان داسې يو ځای نه ده چې ته يې فکر کوي، هلته د هغوی دولتي نظام اسلامي جوړ کړی، هغسې اسلامي چې تاريخ يې شاهد نه وؤ، هلته ژوند ډېر ستړی کوونکی ده، هلته شراب د سر په بيه دي، د نجونو او هلکانو يوځای گرځېدل ډېر په سخته توگه امکان لري، دا کومې جامې چې تا پرون اغوستې وې، هغه جامې په افغانستان کې جرم ده او ته کله هم نه شې کولای چې هغسې جامې واغوندې، که چېرې طالبان په تا پوه شول، نو دا کار به ستا لپاره ډېر بد وي، ځکه که هغوی په دې پوه شول، چې ته د سي آی اې کارکوونکې يې نو هغوی به تاته په ډېر سخته توگه د مرگ سزا درکړي، دا چې دا خبره تاته کوم دا جرم ده، خو که چېرې مې درته نه وؤ ويلي نو په ټول عمر کې به د وجدان له عذاب څخه خلاص شوی نه وم.

جایس وويل:

په دې خو نه پوهېږم، چې زه به گېر شم او که نه او يا که گېر شوم، نو څنگه او څه سزا به راکول کېږي؟ خو په دې پوهېږم چې د خپل هیواد د خدمت لپاره هرڅه چې مې له وسې کېږي، هغه بايد وکړم، تا ويل د شرابو قيمت د سربيه بيه ده، خو زه بايد ووايم چې زه شراب نه څښم، ځکه شراب ډېر بد بوی کوي، او همدا رنگه په معدده او اعصابو باندې ډېره بده اغېزه لري، زما معدده اوس هم د شرابو له امله شپېدلې ده او همدا رنگه په هغې کې تېمور ښکارېږي، نو ځکه خو زما له شرابو څخه په دې څو ورځو کې دومره کرکه پيدا شوې ده، چې هېڅ کله هم نشم کولای چې بيا شرابو ته لاس یوسم، د هلکانو سره يوځای گرځېدل او لوبې مې هم نه خوښېږي، ځکه په دې څو ورځو کې ماته معلومه شوه، چې له هلکانو سره مې هم ملگرتيا سمه نه ده، ځکه ما فکر کاوه، چې د هغوی ملگرتيا به د دې لپاره وي چې زمونږ ټولو ژوند خوشحاله وي، خو په دې نه پوهېدم، چې هغوی يوازې د خپل ځان په اړه فکر کوي او زما فکر ورسره نه شته، هسې خو درې ساعته وروسته پرواز ده، راځه چې دواړه لاړ شو او په يوه رستورانټ کې ږودۍ وخورو، په دې اړه څه وايي؟

سفیر وويل:

زه نه شم کولای چې تاسره رستورانټ کې ږودۍ وخورم، ځکه زه بايد سفارت ته ولاړ شم، هلته مې ډېر اړين کار پاتې دی، او بله دا چې اوس نيمه شپه ده او زه دا عادت نه لرم، چې د شپې ږودۍ دباندې وخورم، که چېرې غواړې زه به تا رستورانټ ته ورسوم، هلته امريکايي خواړه هم پخېږي او عربي خواړه هم، څه فکر کوي؟

جایس وويل:

نه زه غواړم، چې داسې رستورانټ ته ولاړه شم، چې هلته افغاني خواړه پخېږي.

سفیر وويل:

سمه ده راځه چې ولاړ شو، هو ريښتيا که په افغانستان کې له تا څخه چا د نوم پوښتنه وکړه، ورته ووايه چې نوم دې ملکه ده، ځکه په پاسپورت کې دې نوم ملکه ده، سمه ده!

سفیر او جاییس دواړه یوه هوټل ته ولاړل چې هلته افغان پخوانکو رنګارنګ افغاني او خارجي پخلي کول، سفیر د رستورانټ څښتن ته په عربي ژبه وویل:

د دې نجلۍ چې څه خوښ وي، هغه ورته راوړئ.

سفیر جاییس ته وویل:

آغلې جاییس! دا بیک درسره واخله، په دې کې پنځلس زره ریاله او پنځه لکه کلداری پرتې دي، که دې نورو پیسو ته اړتیا پیدا شوه نو قدرت ته ووايه، هغه به مونږ ته خبر راکړي اوس نور زه درڅخه ځم، ته خپله ډوډۍ ډېره په کراره درسره وخوره او بیا ځان هوايي ډګر ته ورسوه، پام چې پرواز له لاسه ورنه کړې!

چې کله سفیر لاړ، جاییس د رستورانټ ګارسون ته د راتلو اشاره وکړه، ګارسون راغی او په عربي ژبه یې ورته وویل:

څه دې پکار دي؟

جاییس ورته وویل:

بښنه غواړم! آیا ته په پښتو خبرې کولای شې؟

ګارسون چې د جاییس له خولې پښتو واورېده، یو دم د جاییس مخامخ څوکی په سر کېناست او ورته یې وویل:

ته په پښتو خبرې کولای شې؟

جاییس وویل:

هو! ته څه فکر کوې؟ رښتیا زه غواړم، چې وروسته ډوډۍ وخورم، آیا کولای شم چې له تاسو څخه وغواړم چې ډوډۍ راته تیاره کړئ او بیا یې زه وروسته وخورم؟

ګارسون وویل:

سمه ده! دا کار به وشي. خو ودې نه ویل چې ته غواړې چېرې ولاړه شې او بیا وروسته راشې؟

جاییس وویل:

زه غواړم چې مخکې تر دې چې افغانستان ته ولاړه شم، د خپل ځان عمومي چک اپ وکړم، ته څه فکر کوې چې دا کار به نن وکړای شم؟

ګارسون وویل:

دا نو څه خبره ده! همدا اوس به ورشو او پوښتنه به وکړو، چې په دې معایناتو څومره خرچه راځي او څومره وخت وروسته یې نتایج راوځي؟

جاییس وویل:

يعنې څه چې همدا اوس به ورشو، او وبه يې گورو، ته خو به نه غواړې چې له ما سره ولاړ شي؟

گارسون وويل:

اصل کې خبره داسې ده چې اوس شپه ده او زمونږ کار هم نه شته او د همدې لپاره به زه د رستورانټ له مالک څخه اجازه واخلم، زه به هم درسره ولاړ شم، چې ستا ستونزه حل شي، بيا هم که چېرې ته نه غواړې، زه نه غواړم چې تا په عذاب کړم.

گارسون له خپل مشر نه اجازه واخيسته او دواړه له رستورانټ څخه د روغتون خواته ولاړل، په روغتون کې گارسون د روغتون د معلوماتو برخې ته ودرېد هغوی ته يې په عربي ژبه وويل:

السلام عليكم! وروره دا نجلۍ غواړي خپل ټول معاینات وکړي، د دې معایناتو نتایج به څه وخت را ووځي او بله دا چې څو روپۍ کېږي؟

هغه ورته وويل:

چې ډېر ژر راووځي په يوه اونۍ کې به راووځي، تر دې مخکې امکان نه لري او بيه يې هم لس زره ريالې کېږي.

گارسون دا خبرې جايې ته په پښتو کې وکړې، جايې هم په نا اميده لهجه وويل:

دا ډېره سخته شوه، اوس به څنگه کېږي؟

گارسون وويل:

ولې! خو يوه اونۍ وروسته ورته راشه او خپل نتایج ورڅخه واخله!

جايې وويل:

اصل کې خبره داسې ده چې زه غواړم افغانستان ته ولاړه شم، نن مې پرواز ده، دويم ساعته وروسته به پرواز وي، نو ځکه زه نه شم کولای چې د معایناتو د نتایجو تر راوتلو صبر وکړم او که زه معاینات وکړم او نتایج يې ماته را ونه رسېږي بيا د معایناتو گټه څه شوه؟

گارسون وويل:

زه يوه نيمه مياشت وروسته افغانستان ته درځم، بيا به يې له ځانه سره دروړم، که څنگه؟

جايې وويل:

بېخي سمه ده! راځه چې دواړه ورشو، زه به خپل معاینات وکړم، خو يوه خبره ده، هغه دا چې بايد د دې معایناتو موضوع بل چاته ونه رسېږي او بايد نتایج په انگرېزي ژبه ليکل شوي وي، تر څو زه وکولای شم، چې خپل معلومات له ترلاسه کولو وروسته يې وگورم.

دواړه ورغلل او بيا د معلوماتو د دفتر مخ ته ودرېدل، گارسون د جايس شرايط ورته وويل او هغوى هم ومنل، هغوى ته يې د يوې کوټې پټه ورکړه او ورته يې وويل:

تاسې هلته لاړ شئ ډاکټران به درشي او تاسو ته به ووايي چې څه وکړئ.

دواړه شلمې نمبر کوټې ته ولاړل، ډاکټران راغلل او خپل مواد يې له جايس څخه ترلاسه کړل، هغې ته يې وويل: آغلې اوس بايد د اکسرې کوټې ته ولاړه شې مونږ به هلته ستا د وجود مکلمه اکسرې واخلو او بيا به يې د نتايجو د اعلان په ورځ درته ووايو.

دواړه له روغتون څخه راووتل، جايس گارسون ته وويل:

دوه ساعته پاتې دي پرواز ته راځه چې په پښو باندې هوټل ته ولاړ شو، ريښتيا داسې نه شي، چې ته يوه نيمه مياشت وروسته زما نتايج رانه وړې، يوه نيمه مياشت وروسته به ته ما په کوم ځای کې پيدا کړې؟

گارسون وويل:

تشویش مه کوه زه پښتون یم، په خپله خبره کلک ولاړ یم، زه حتماً ستا نتايج دروړم، پاتې شوه، ستا د پيدا کولو خبره ته، نو ته به حتماً په کابل کې په کوم مشهور هوټل کې استوگن ځای غوره کوې ځکه خو ته داسې وکړه، که چېرې ستا کوټه د هوټل په داسې ځای کې وه چې کوم مهم سړک يعنې داسې سړک چې موټر پکې ځي راځي د هغسې سړک خواته يې کړکۍ وه نو په خپله کړکۍ به يوه سره ټوټه بنده کړې او که چېرې د سړک خواته کړکۍ نه وه، نو د هوټل په کوم ديوال به د صحيح علامه په سره رنگ سره ډېره لويه وکارې.

جايس وويل:

سمه ده ډېر ښه فکر لرې! خو يوه خبره مې کوله، هغه دا چې کله ما تاته وويل چې آيا ته پښتو خبرې کولای شې نو تا ټکان وخوړ او ماته مخامخ کېناستې ولې؟

گارسون وويل:

اصل کې خبره داسې وه، چې ستا څېره افغانانو ته ورته ښکاري خو دومره ډېره هم نه، بله دا چې افغانۍ ښځې ټيکړی په سر کوي، نه په اوږه، نو ځکه ما فکر کاوه چې ته به کومه غير مسلمانې عربۍ يې او دا چې ته هوټل ته راننوتې نو ټيکړی به دې په اوږه اچولی وي او دا چې فکر مې نه کاوه چې ته به يوه انگرېزه يې چې په پښتو ژبه خبرې کولای شې، هغه هم داسې ښکلې! خو ودې نه ويل چې له چا څخه دې زده کړې ده.

جايس وويل:

ما پښتو ژبه په امريکا کې د امريکا غږ له يوې پخوانۍ خبريالې څخه زده کړې ده، هغې به تل په دې ټينگار کاوه چې ته بايد پښتو ژبه زده کړې، ما چې به کله ورته وويل چې ولې؟ نو هغې به ځواب نه راکاوه، نه پوهېږم ولې؟ ريښتيا ودې نه ويل ستا نوم څه ده؟

گارسون وويل:

زما نوم حبيب الله ده، خلک مې د حبيب په نامه يادوي، ځينې خلک راته حبيبي هم وايي، څوک راته ښاغلی گارسون وايي، خو تا ونه ويل چې ستا نوم څه ده او د څه لپاره افغانستان ته ځي؟

جایس وويل:

زما نوم جایس لوگان ده، زه د افغان ماشومانو سره د مرستې لپاره افغانستان ته ځم، هلته به خلکو ته هم دا ووايم چې بايد د افغانستان ماشومانو ته ډېره پاملرنه وکړي، تر څو هغوی د جنگ ښکار ونه گرځي.

حبيب وويل:

په يوه خبره زه پوه نه شوم، هغه دا چې د امريکا متحده ايالات له دومره لرې څخه داسې يوه هيواد سره مرسته کوي، چې د هغه هيواد له خلکو سره ديني توپير هم لري، خو له داسې هيوادونو سره مرسته نه کوي، چې هغوی سره ديني اړيکې هم لري، لکه ځينې افريقايي هيوادونه، دا ولې؟

جایس وويل:

د امريکا متحده ايالات نه غواړي، چې د نړۍ په هېڅ برخه کې څوک له لوږې او ناپوهۍ څخه کوم ضرر وگوري، نو په هر هيواد کې چې داسې فسادونه وي، په هغو ټولو هيوادونو کې به د امريکا مرستې جاري وي، که هغه هيوادونو سره ديني توپير ولري او که نه.

په همدې خبرو کې دوی دواړه هوټل ته په داسې حال کې ورسېدل چې، د جایس د الوتکې پرواز ته يوازې پنځه څلوېښت دقيقې پاتې وې، حبيب لاړه ډوډۍ يې رواړه او د جایس مخ ته يې کېښوده او ورته يې وويل: مېرمن جایس! ته خپله ډوډۍ وخوره، چې ډوډۍ دې وخوره بيا دې زه تر هوايي ډگره پورې رسوم.

جایس وويل:

بايد ته يې هم راسره وخوړې، ځکه زه نن غواړم، چې ته هم راسره په ډوډۍ کې شريک شې.

حبيب وويل:

گوره جایس! زه نه شم کولای چې له تاسره په ډوډۍ کې شريک شم، بخښنه غواړم!

جایس وويل:

ولې ستا دين په دې کې مشکل لري؟ او که ته مشکل لري؟ کنه هسې خو ما په آمريکا کې له چا سره ډوډۍ نه خوړله، بس هسې يې اوس له تاسره خورم او ته کبر کوې؟

حبيب وويل:

اصل کې خبره داسې ده، چې په سعودي کې د يوه پردي نر او ښځې کښاستل خبرې کول هم جرم ده، يوځای ډوډۍ خوړل خو لا څه کوې او دوهمه خبره دا ده چې ما ستا تر راتلو څو ساعته مخکې ښه په مړه گېډه ډوډۍ خوړلې ده او اوس زه ځم، د استاد(استاد) موټر تاته چمتو کوم او غواړم، چې تا تر هوايي ډگر پورې ورسوم، ته خپله ډوډۍ ښه په طبيعت وخوره، تر هوايي ډگر پورې يوازې يو پاؤ لاره ده.

جايس وويل:

يو پاؤ؟

حبيب وويل:

يو پاؤ معنا پنځلس دقيقې.

جايس وويل:

ښه ما ويل ته څه وايې دومره دې حيرانه کړم، ما ويل څی پښتو مې سمه نه ده زده.

حبيب لاره هوټلي ته يې وويل:

استاذ هغه د موټر کلي دې راکړه، زه غواړم چې دا نجلۍ هوايي ډگر ته ورسوم، بيا به بېرته راشم.

هوټلي ورته وويل:

حبيب! ښه هلک يې خو څنگه دې يوځل او په يوه وار په زړه داسې غلطه خبره راوگرځېده، ستا يې له نجلۍ سره څه؟ پرېږده چې په ټاکسي کې لاړه شي، هسې چټي به دې ځان ژوبل کړي وي او يا به دې بل څوک ژوبل کړي وي او بله دا چې که ملايانو گير کړي، هغه د ټوکيانو خبره بيا به دې پرتوگ وباسي.

حبيب وويل:

خير ده! استاذ هېڅ نه کېږي، شپه ده دومره موټر هم نشته او انشالا(ان شاء الله) چې کوم ملا ملا به هم په سرک باندې نه وي.

هوټلي وويل:

سمه ده! چې ته دومره ټينگار کوې لاړشه، خو پام کوه چې موټر ټکر يا چپه نکړې او يا ملايان دې ونه گوري.

حبيب دباندې لاړ موټر يې چالان کړ، يوه لنډه دوره يې پرې ووهله، بېرته راغی او هوټل ته ننوت، چې ويې کتل جايس ډوډۍ خوړلې وه او له هوټلي سره يې خپل حساب تصفيه کاوه، حبيب هم لاړه د جايس د ميز له سر څخه يې

لوبني او نور ټول سامان ټول کړ، سامانونه او لوبني يې آشپزخانه (پخلنځي) ته دننه کړل او بيا بېرته دباندي ووت، جايس د موټر تر څنگ ولاړه وه، حبيب ورته وويل:

موټر ته پورته شه! چې حرکت وکړو.

جايس موټر ته پورته شوه، حبيب ترې وپوښتل: پاسپورت او ويزه دې اخيستي دي؟

جايس وويل:

تا څه فکر کاوه، چې اخيستي به مې نه وي؟

حبيب وويل:

سمه ده! چې کله پاکستان کې ښکته شوې، بيا څه کوې؟

جايس وويل:

بيا خپل سفارت ته ځم، هغوی مې تر تورخم پورې رسوي، بيا په تورخم کې يو کس سره کابل ته ځم، نور په کابل کې زما دنده پيلېږي.

حبيب وويل:

ښه! خو ودې نه ويل چې ته په پاکستان باندې افغانستان ته تلې نو ولې دې هلته کالي نه اخيستل؟

جايس وويل:

هېڅ ما ويل چې کېدای شي دلته به ښه وي، نو ځکه خو مې دلته واخيستل، خو يوه خبره راته وکړه هغه دا چې دا کالي په افغانستان کې څنگه دي؟

حبيب وويل:

ستاسو سفير ډېر هوښيار دی، ځکه ته يې هغې مغازې ته بولې وې، چې هلته يواځې افغاني کالي خرڅېږي.

جايس وويل:

څنگه شو، لکه چې لاره دې ورکه کړه، هوايي ډگر څه شو؟

حبيب وويل:

لاره مې نه ده ورکه کړې، دغه ده اوس نږدې يو.

چې کله دواړه هوايي ډگر ته ورسېدل، نو حبيب د جايس بيکونه له ځان سره واخيستل او دواړه دننه لاړل، چې کله جايس له حبيب نه خدای په امانې کوله حبيب ته يې وويل:

په ځان پام کوه او پام کوه چې کله افغانستان ته راتلې معاینات دې هېر نه شي.

حبیب وویل:

سمه ده! تشویش مه کوه!

جایس الوتکې ته پورته شوه او الوتکه هم د لاهور په لور وخوځېده.

لاهور- پاکستان

چې کله په لاهور کې ښکته شوه، نو هلته یې د هوايي ډگر څخه خپل سفیر ته زنگ وواهه، ورته یې وویل:
ښاغلی دونالد جان سن! زه د لاهور هوايي ډگر ته ورسېدم، اوس هم همدلته یم، تاسې چېرته یاست؟

ډونالد جان سن:

زه په اسلام آباد کې یم، خو تاته مې یو کس درلېږلی تشویش مه کوه، هغه پخپله تا پیدا کوي، بیا هم که څه
مشکل پیدا شو، نو همدا زما د فتر شمېره ده، کولای شې چې زنگ را ووهې.

جایس اړیکه پرې کړه، په تمه وه، یو وخت یو کس ورته مخامخ ودرېده، ویې ویل:
آغلې جایس؟

جایس:

هو! ته څوک یې؟

کس ورته وویل:

زما نوم ډېوېډ فورس ده، زه اصلاً د متحده ایالاتو یم، د ښاغلي ډونالد جان سن ډرایوار هم یم. خو یوه خبره هغه
دا چې ستا کوم انځور له ماسره وؤ، له هغه سره تا ډېر توپیر درلوده، بلکل لکه یوه افغانه ښځه غوندې ښکاري داسې
نه ښکاري چې ته دې امریکایي انگرېزه و اوسې.

جایس وویل:

دا خبرې پرېږده، درځه چې ولاړ شو، لږ څه افغاني کالي اخلم، بیا سره څو تر تورخم پورې هلته به بیا ته ما خپل
کس ته وسپارې، هغه مې تر کابل پورې رسوي.

دواړه د پېښور په لوري روان شول، شپه یې په پېښور کې تېره کړه، سبا سهار دواړو د پېښور په بازارونو کې کالي او
ځینې نور شيان واخیستل، د غرمې تر ډوډۍ پورې دواړه د پېښور په بازار کې گرځېدل، چې کله غرمه شوه، نو بیا لاړل
یوه هوټل کې یې ډوډۍ وخوړه، بیا نو د تورخم په لوري وخوځېدل، تورخم ته چې ورسېدل، دواړه له ځنځیرڅخه تېر
شول، له یوه دوکاندار څخه یې وپوښتل:
ښاغلی عبدالقدیر؟

دوکاندار (هټۍ وال) ورته ځیر ځیر وکتل ورته یې وویل:
تر اوسه نه ده راغلی، نن ماښام یې وعده وه.

دواړه عبدالقدیر ته په تمه شول، ماښام نږدې وؤ، چې عبدالقدیر راغی، فورس ورمخته شو، په اردو ژبه یې ورته
ووویل:

مونږ له تاسره خبره کړې وه، چې ته به يوه نجلۍ په خپل موټر کې تر ښاغلي قدرت پورې رسوې، اوس نو بايد دا کار وکړې.

عبدالقدير په موسکا سره ورته وويل:

دا کار خو ډېره آسانه ده، د دې کار لپاره ولې له ما څخه مرسته غواړئ او زر ډالره هم راکوئ؟

فورس زياته کړه:

آمریکايان ډېرې پیسې لري، په دې دوه درې زرو ډالرو بېخي خبرېږي هم نه، مونږ غواړو چې هغه کسان چې له مونږ سره مرسته کوي، هغوی ونازوو، نو ځکه خو مې تاته دومره پیسې درکړې، په نورو کارنو کې تر دې ډېرې پیسې درکوم.

عبدالقدير لس دانې سلگونه واخیستل، د سینې سر جب ته یې نږدې کړل، بیا یې په زړه څه وگرځېدل، نو یې د څنگ جیب ته واچول او بیا یې فورس ته په اردو وويل:

سمه ده! زه دا نجلۍ تر سبا مازدیګر پورې ښاغلي قدرت ورسوم.

فورس ورته وويل:

پام ونه کړې چې مونږ نه خبرېږو، بله داسې نه شي چې نجلۍ طالبانو ته وسپارې ښه په سلامت یې ورسوه.

عبدالقدير ډاډ ورکړ او ورته یې وويل:

تر ښاغلي قدرت پورې یې زه ضمانت کوم، تر هغه وروسته تاسې او قدرت پوهېږئ.

فورس ورته وويل:

بس ته همدومره وکړه، نور یې په مونږ په پورې تړلي دي.

عبدالقدير جاپس ته اشاره وکړه، ویې ويل:

راځه! چې ځو.

دواړه مخکې لاړل، دېرش یا څلوېښت متره هخوا یو سرویس موټر ولاړ وو، چې کابل کابل نارې یې وهلې، عبدالقدير جاپس ته اشاره وکړه، چې په وروستي سیت باندې کېنه او خپله لاړه او د موټر جلو ته کېناسته، موټر یې چالان کړ، حرکت یې وکړ، چې له دې سره کلنډر وويل:

خو استاز تر اوسه پورې خو د څلور کسانو ځای شته؟

عبدالقدير وويل:

مه پسې ګرځه! پرېږده چې ځان ورسوو، هسې هم ایله تر لغمان پورې په رڼا کې لاړ شو، تر هغه وروسته بیا شپه توره تیاره شي.

کلنډر هم نور څه ونه ويل، لاړ په يوه تش سيټ کې په کرار سره کېناسته، هغه وخت له خوب څخه راپاڅېده، چې طالبانو په سروبي کې موټر وداروه، يو تن طالب موټر ته راپورته شو، ويې پوښتل څه ستونزه خو به نه وي؟

عبدالقدیر وويل:

نه څه ستونزه نه شته، بس خير خیرت ده.

طالب بيا وپوښتل:

نو بيا ولې دومره ناوخته را خوځېدلي ياست؟

عبدالقدیر ډېره په سره ژبه ورته وويل:

هسې خلک له تورخم څخه را اوړي او مونږ يې کابل ته راسوؤ، کېدای شي، چې د دوی څخه کوم يو په جلال آباد کې خپلوان ولري، خو ډېرې يې نه لري، نو ځکه مونږ مجبور يو چې هر وخت وي، نو بايد يې تر کابله پورې ورسوؤ.

طالب وويل:

سمه ده! اوس لاړ شئ، خو بيا دومره ناوخته مه راځئ!

موټر حرکت وکړ، يو وخت چې نوی له تنگي غارو څخه را ووت، نو بيا طالبانو ودراره، ورته يې وويل: له کوم ځای څخه راغلي ياست؟

کلنډر:

له تورخم څخه.

طالب:

څه مشکل خو نه شته.

کلنډر:

نه ملا صیب!

طالب:

سمه ده! درځئ، بيا نا وخته رانشئ.

عبدالقدیر هم حرکت وکړ، سورلی يې چې کوزه کړه، نو مخ په مکرويانو يې حرکت وکړ، چې څنگه زړو مکرويانو ته ورسېده، پنځم بلاک ته نږدې يې موټر وداروه، نجلی ته يې وويل: راځه!

نجلی هم ورپسې شوه، سپړی د شپږم بلاک خواته پلۍ رهي شو، شپږم بلاک، درېم دهلیز ته ننوت د ښاغلي قدرت دروازې ته ودرېده، دروازه(ور) یې ښه په درز سره وواهه، بیا نو په تمه شو، تر لس ځل وهلو وروسته له لسو دقیقو، یوه هلک دروازه پرانیسته او په خوبولي غږ یې عبدالقدیر ته یې وویل:

کااا سلام علیکم! راځئ دننه!

عبدالقدیر نجلی ته اشاره وکړه او یې ویل:

راځه!

عبدالقدیر هلک ته وویل:

پلار دې کور کې ده؟.

هلک د هو په معنا سره سر وخوځاوه، درې واړه دننه ولاړل، هلک هم د خپل پلار خواته ورغی او ورته ویې ویل:

پلاره یو کس دې غواړي.

سمه ده! درځه چې ورشو!

دواړه زوی اوپلار هغې کوټې ته ننوتل چې عبدالقدیر پکې ناست وؤ، قدرت عبدالقدیر ته مخامخ کېناست ورته ویې ویل:

لکه چې هغه ښځه ده، چې تا باید راوستې وای؟

عبدالقدیر چې نوي نصور کچه کړل، بیا یې وویل:

هو! دا هماغه ښځه ده، اوس ستا زوی کومې بلې کوټه ته بوتله.

قدرت په ټوکه وویل:

په لاره کې به دې ښه ساعت تېر شوی وي.

عبدالقدیر چې د لاتین په تته رڼا کې خوب هم پرې راته وویل:

لکه چې زړه دې وؤ، په طالبانو مې...؟

په دې خبرې یې قدرت ته سخته خندا ورغله، له څه خندا وروسته قدرت وویل:

سمه ده! اوس شپه ده ویده شه! سبا به خبرې کوؤ.

سبا سهار وختي عبدالقدیر له قدرت څخه رخصتي واخیسته او د سرویس په خوا روان شو، په سرویس کې کلنډر ویده وؤ، کلنډر ته یې دوازه ور وټکوله او بیا چې کله کلنډر دوازه خلاصه کړه، دی د موټر جلو ته کېناست او

راساً د ننگرهار هډې خواته روان شو، چې کله يې هلته سوارلی پورت کوله، موټر لا نيمايي شوی نه وؤ، چې عبدالقدير وويل:

کلنډره! پرېږده يې راځه چې ځو!

ځان يې تورخم ته ورساوه، تورخم کې يې ښاغلی فورس په ډېرې سختۍ سره پيدا کړ، هغه ته يې ډاډ ورکړ او په صبرناکه غږ يې ورته وويل:

تاسې تشويش مه کوئ! هغه نجلی مې کابل ته او د ښاغلي قدرت کور ته ورسوله.

فورس هم جېب ته لاس کړ او دوه نور سلگونونه يې ورته ورکړل، بيا يې ورته وويل:
زه نور ځم اسلام آباد ته! که څه ستونزه دې لرله مونږ ته ويلای شې.

په کابل کې د کارونو پیل

هخوا ملکې (پخوانۍ جاپس) د پلان له مخې خپل کارونه په مکرویانو کې پیل کړي ول، دې باید لومړی د مکرویانو ځینې ښځې د افغانستان اسلامي امارت په وړاندې پارولې وای او بیا یې ځینو ښځو ته د نورو ښځو د پارولو دنده ورکړې وای او بیا یې ټولو ښځو ته د خپلو مېړونو د پارولو دنده ورکړې وای.

نو په څو کورونو وگرځېده، هغوی هم ورسره ومنله، بیا د ملا عبدالرحیم "سلام" کورته ورغله او د هغه له مېرمنې سره یې سترې مشې وکړه، تر لس دقیقو خبرو وروسته یې د هغه مېرمنې ته چې هغې هم لوی تعلیم درلود، وویل: پوهېږې چې ستاسو مېړونه په تاسو باندې ظلم کوي؟

د ښاغلي سلام مېرمن مریم ورته وویل:
نه! څه ظلم راباندې کوي؟

ملکې ورته وویل:

گوره! که مونږ امریکې، انگلنډ، پاکستان، هندوستان او ځینې نورو ځایونو ته فکر وکړو، نو هغه هیوادونه پر مخ تللي هیوادونه دي، ښځې کولای شي بې له اجازې څخه له کور څخه ووځي، هر چېرې یې چې زړه وي هلته ولاړې شي، چې چېرته او په کوم دفتر کې چې یې زړه وي، هلته کار وکړي، خو په افغانستان کې ښځه بې د خاوند له اجازې څخه له کوره وتلی نه شي، که وځي هم نو باید خاوند یې ورسره وي، دنده خو بېخي ترسره کولای نه شي، که دا ظلم نه ده، نو بیا ظلم څه ده؟

مریم موسکۍ شوه، ویې ویل:

ریښتیا دې وویل، امریکا، انگلنډ او ځینې نور ځایونه پرمخ تللي هیوادونه دي، ښځې هم په کې ډېرې آزادې لري، خو په یوه خبره زه پوه نه شوم، په دې آزادۍ کې د ښځو څه گټه ده؟ او اصلاً د پرمخ تګ یې له ښځو سره څه؟

بیا یې زیاته کړه:

پوهېږې، د کوچانو خرې هم چې هرچېرې وغواړي بې له اجازې تللی شي، بیا که ورکې شي، نو څښتن یې ورپسې سرگردان وي او دوی خپله هم په غم لاهو یې، یوه یا دوه ورځې وروسته چېرته مرداره پرته وي. پاتې شوه، د کار مسئله، خرې باندې هم بار وړل کېږي او په خره باندې هم بار وړل کېږي، خو اصلاً د انسانانو فرق له خرو سره همدا ده، د اسلام سپېڅلي دین ښځې ته د کار حق ورکړی خو مسوؤلیت یې نه ده ورکړی، پوهېږې ولې؟ ځکه اسلام ښځې ته د ملکې په سترگې گوري، آیا د امریکا د ولسمشر ښځه او د انگلستان ملکه څه کار کوي؟

ملکې وویل:

د امریکې د ولسمشر- ښځه خو کار نه کوي خو د انگلستان ملکه، ډېره لویه چاره په مخ کې لري، د انگلستان غوندې هیواد رهبري.

مریم ورته وویل:

نو بیا د انگلستان صدر اعظم څه بد کوي؟ او که چېرې داسې وي چې د انگلستان ملکه کار کوي، نو بیا هغه هم خړه ده. اوس هغه څه حاجت لري چې پادشاهي وکړي، په اسلام کې خو د همدې لپاره د ښځې پادشاهي جواز نه لري.

ملکې وویل:

خو د انگلستان د پادشاهۍ وارثه ده.

مریم وویل:

نو ولې په امریکا کې څوک پادشاهي په میراث نه وړي؟ آیا په انگلستان کې داسې نه شي کېدای چې د یوه پادشاه له لېرې کېدو یا مړ کېدو یا هم کوم بل لامل له امله بل څوک د خلکو یا د پارلمان له خوا وټاکل شي؟ معلوم داره خبره ده چې د نظام له تغیر وروسته کېدای شي، نو بیا ولې دا کار نه کوي، ځکه چې دوی ډېر کم عقل او خړه خلک دي.

ملکې وویل:

خو ته هم کار کوې! د کور کارونه کوې د ماشومانو روزنه دا هم کار ده، نو بیا ولې د مزد یا تنخوا لپاره کار نه کوې؟

مریم وویل:

پوهېږې؟ دا د ښځې له اضله تر ابده پورې عادت ده، چې د کور کارونه به کوي، که هغه ملکه وي او که خیرات خوره، د امریکا د ولسمشر- ښځه یې نه کوي؟ معلومداره ده چې کوي یې دا اصلاً کار نه ده، بلکې دا یواځې د مینې یوه برخه ده، بس.

ملکې وویل:

خو تاسې له کور څخه وتلی نه شۍ، خاوندان مو وتلی شي، دا ولې؟ کټه یې څه ده؟ که چېرې ستاسو مېړونه کوم داسې کار وکړي چې ستاسو نه خوښېږي.

مریم ته ډېره سخته خدا ورغله ویې ویل:

هههه! اصلاً دا د بدو کارونه عادت په تاسو کې ده، زمونږ مېړونه وتلی شي مونږ هم وتلی شو، خو له خپل محرم سره که هغه ورور وي، که هغه پلار وي، که هغه زوی وي او که هغه مېړه وي، تاسو د دې لپاره دا نه شۍ زغملای چې خاوند مو ووځي او تاسې ونه وځئ، ځکه چې تاسې فکر کوئ چې ستاسو خاوند به له تاسو سره خیانت وکړي، نو

تاسو هم بايد له هغوی سره خیانت وکړئ، خو مونږ په دې فکر کې ځکه نه یو، ځکه په اسلام کې څلور ښځې رواه دي او قانوني جواز لري، که زموږ خاوندان څلور ښځې کوي نو ودې کړي، هغوی کله هم له مونږ سره خیانت نه کوي، اصلاً که مونږ په هغوی دا اعتبار ونه لرو، زموږ مور، پلار او ورور په هغه کس باندې اعتبار ونه لري نو هغوی کله هم دې واده ته زړه نه ښه کوي او که چېرې بیا هم داسې کوم کار وکړي، نو بیا خو ته پوهېږې چې زموږ په قانون او زموږ په هیواد کې یې سزا څه ده؟ خو په یوه خبره پوهه نه شوم، هغه دا چې کله تاسې په خپل خاوند باندې اعتبار هم نه لرئ نو بیا ولې واده ورسره کوی؟ تاسو ته لکه چې واده د نانځکو یوه لوبه ښکاري که څنگه؟

مریم او ملکې تر ډېره سره بحث وکړ، بالاخره ملکه دې پرېکړې ته ورسېده چې مریم باندې خپله عقیده او خپله نظر نشي منلې، نو له مریم څخه یې خدای په امانې واخیسته او د قدرت د کور په خوا روانه شوله، نږدې ماښام د قدرت د دروازې مخې ته ودرېده، دروازه یې وټکوله، چې څنگه د قدرت زوی دباندې راووت دا دننه ورغله، د قدرت زوی دباندې وکتل چې څوک خو به یې نه څاري، چې ډاډه شو، چې څوک یې نه څاري نو دی هم دننه ورغی.

د کار دوهمه ورځ

سبا سهار ملکه بيا راووته د معارف د يوه تن مأمور علي حيدر کورته ورغله او د هغه له ښځې سره يې ستړې مشې وکړه، هغې سره يې بحث شروع کړ، خو دا بيا تر مريم هم تکره او ماته نه منونکې وه، خو ملکې نه غوښتل چې دا ځلې ماته وخوري نو يې له هغې څخه وپوښتل، ستاسو په نظام کې چې دا مشر يا ستاسو په خوله امير د ځينو علماوو او مشرانو له خوا ټاکل کېږي نو بيا ولې د امريکا غوندې د خلکو له خوا نه ټاکل کېږي او ولې د پنځه يا لسو کلو لپاره نه ټاکل کېږي؟

د دې ښځې نوم پلوشه وه، تر دولسم ټولگي پورې يې رسمي درس ويلی وو، خو تر هغه ورسته يې ځينې سياسي کتابونه هم ويلي ول، لکه د کمونيزم اصول د لېنن اصول، د مارکس اصول، اسلامي سياست، نصيحة الملوك، کيمياى سعادت، تحافة الفلاسفه او داسې نور ډېر سياسي کتابونه، نو يې د ملکې د خبرې په ځواب کې وويل: پوهېږې زما خاوند څه کار کوي؟ د اسلامي امارت په استخباراتو کې کار کوي، هغه وايي د امريکا نظام داسې ده، چې ولسمشر- يې بيخي صلاحيت نه لري بلکې د امريکا ټول صلاحيت د نيويارک له پروټسټانټ کليسا (پرېسبېټرين) سره ده، خو افغانستان کې بيا يواځې د افغانستان له مشر- سره وي، دلته کليسا گانې او جوماتونه صلاحيت نه لري، بلکه ټولو شته حکومتونه هڅه کړې چې دا جوماتو کليسا گانې او مندرونه تر خپل اثر لاندې راولي، که لنډ مثال يې درکړم، نو د ببرک کارمل او ډاکټر نجيب وخت کې همداسې ول، اوس خو لږ څه مذهبي مشران هم په حکومت کې ورگډ دي نو ځکه يې لږ خبره اورېدل کېږي، که چېرې په افغانستان کې لکه امريکا غوندې د ټولو خلکو له خوا څخه مشر- يا ستا خبره ولسمشر- يا ريس جمهور خونې او غوره کړای شي نو د افغانستان سياسي، نظامي او کلتوري خرابۍ ليرې نه ده، ځکه يو خو د امريکا ولسمشر پوره صلاحيت نه لري او بله دا چې د امريکا تر اتيا ډېر سلنه خلک يې باسواده دي، خو په افغانستان کې دا کار سرچپه ده، نو ته فکر وکړه ستاسو ولسمشر- غوندې يو خر په افغانستان کې ولسمشر- شي، يا ستاسو لومړني ولسمشر- (جورج واشنگټن) غوندې يو غل او ترهگر د افغانستان ولسمشر شي نو د افغانانو حالت به څنگه وي، که فرضاً په دې انتخاباتو کې يو ښه کس ولسمشر شي، نو بيا څه اړتيا ده چې له پنځو کلو وروسته هغه لرې شي، اصلاً بيا دا په انتخاباتو باندې بېځايه پيسې لگول د څه لپاره؟ او که چېرې په افغانستان کې يو بد کس ولسمشر- شي نو بيا اصلاً څه حاجت ده، چې هغه دې تر پنځو کلو پورې په واک کې وي؟

ملکې وويل:

آيا ريښتيا ستا مېړه په استخباراتو کې کار کوي؟

پلوشې وويل:

نه ټوکې مې کولې، هغه بېچاره يواځې د پوهنې وزارت يو عادي مأمور ده.

ملکې چې دا خبره واورېده لږ څه سره وغوړېده، بيا يې وويل:
ما هم ټوکې کولې غوښتل مې چې معلومه کړم، تاسې څومره پوهه لرئ؟

پلوشې ورته وويل:

هېڅ خبره نه ده! زه اوس ځم تاته د غرمې ډوډۍ تياروم.

خو ملکې د هغې دا خبره رد کړه او ويې ويل:

زه نوره درڅخه ځم، کار لرم.

ملکه څو ورځې نورې هم وگرځېده، بيا يې نور زاړه مکرويان پرېښودل، او د دوهمو مکرويانو خواته ولاړه، هلته يې يوه دروازه وټکوله، دروازه پرانيستل شوه، ښايسته سپينه او سره ښځه وه، غټې خړې سترگې يې درلودې، يو متر او پنځه اويا شا او خوا قد يې درلوده، سپين ټکری يې په سر کړی وؤ، زېړ کالي يې اغوستي ول، چې کله يې ملکه وليده، ورته يې وويل:

څوک يې خور؟ له کومه ځايه څخه راغلې يې؟ څوک دې پکار ده؟

ملکه دې پوښتنو لږ څه وراخطا کړه، خو بيا يې ځان کابو کړ، ويې ويل:

زما نوم ملکه ده! زه راغلې يم، چې له افغانو مېرمنو سره مرسته وکړم، هغوی ته ځينې شيان ور زده کړم.

ښځې ورته وويل:

زما نوم زرغونه ده! زه افغانه يم، ما ښوؤنځی نه ده لوستی پوهېږې ولې؟ ځکه زما نه خوېښده چې له نورو څخه څه زده کړم، نو ته څه فکر کوې، چې څنگه به دا ومنم چې له تا څخه به څه زده کړم؟

ملکې چې دا خبره واورېده، لږ څه پرې بده ولگېده، نو يې وويل:

له څېرې نه خو ريښتيا هم زرغونه يې، خو په سر کې دې زرغونتيا نه ښکاري.

زرغونې وويل:

اوس که چای راسره څښې دننه راشه، خو شرط يې دا ده، چې خبرې به نه کوې.

ملکې د دې خبرې په اورېدو سره وويل:

نه زه هم ډېر کارونه لرم، بايد ځينو ښځو ته ځينې شيان وروښيم.

بيا لاړه، يوه بله دروازه يې وټکوله، له هغې دروازې څخه يوه ښځه راووته چې په رنگ باندې لږ څه توره وه، چې ملکه يې وليده ورته يې وويل:

راځه لوري دننه راشه، له چاسره دې کار ده؟ په لاره به ډېره سترې شوې يې؟ نو راځه له ماسره يوه پيال له چای وڅښه.

ملکې هم دا خبره غنیمت وگڼله او کورته ورننوته، ښځې چای ورته راوړ، بیا یې ترې وپوښتل: لورې! ودې نه ویل چې نوم دې څه د چا لور یې او له کوم کور څخه راغلې یې؟ د څه لپاره راغلې یې؟

د ملکې په منځ کې چې د سوالونو دومره لوی بوج ولوېده، نو ملکه په خبرو راغله او ویې ویل: نوم مې ملکه ده، د عبدالقدیر لور یم، مور مې ازبکه وه، نو ځکه داسې سره غوندې ښکارم، له هغه بل دهلېز څخه راغلې یم، د دې لپاره چې که وکولای شم چې تاته لږ څه در زده کړم، یو څو پوښتنې در څخه وکړم.

ښځې ورته وویل:

زما نوم بي بي گل ده، زه دلته له خپل زوی سره اوسېږم، زوی مې په چوک کې سموات (سماوار) لري، ته دومره ښکلې یې، چې تاته مې وکتل نو اوس مې زړه وشو چې خپل زوی ته مې هم ازبکه کوم، تر څو ستا غوندې لور یې پیدا شي.

ملکې وویل:

ستا زوی څه نومېږي؟

بي بي گل وویل:

زما د زوی نوم عبدالمنان ده، چې اوس یې خلک په، سمو سره پېژني.

ملکې وویل:

سمو څه معنا؟

بي بي گل وویل:

سمو يانې (يعنې) سموات والا.

ملکې وویل:

هسې دا حکومتی خلک یعنې طالبان څنگه خلک دي؟

بي بي گل وویل:

څه پوهه شم؟ زه خو څه معامله نه ورسره لرم، بس ځینې خلک وايي چې ښه خلک دي او ځینې وايي چې بد خلک دي، خو په هر ډله هر ځای او هر کور کې ښه او بد خلک شته.

ملکې وویل:

نو دا خلک یې په څه قضاوت کوي، یعنې کوم خلک یې چې ښه گڼي د څه لپاره او کوم خلک یې چې بد گڼي د څه لپاره؟

بي بي گل تر لږ سوچ وروسته ورته وويل:

هغه خلک يې چې بد گڼي، هغوی ځينې يې خلقيان او پرچميان دي او ځينې نور يې هم حزيان او جمعيتيان ځکه خلقيان گيره نه خوښوي خو طالبان يې په زوره پرې خوښوي، خلقيان سندرو سره مينه لري خو طالبان يې ټيپونه او کيسټې ورماتوي، بله خبره هم دا ده، چې خلقيان دا وايي چې له نظامي اصولو سره سم، بايد په دفاع وزارت کې فني او مسلکي کسان شتون ولري او فني او مسلکي کسان به له خلقيان نور څوک نه شته، خو طالبان کله په هغوی باور کولای شي؟ طالبان وايي چې خلقيانو باندې داوؤد خان باور کړی وؤ، وضعیت يې تر مونږ پورې را ورسېده، نو که مونږ باور پرې وکړو، نو تر بلې کومې ډلې به ورسېږي افغانستان.

پاتې شوه، خبره د حزيانو او جمعيتيانو، طالبانو د دواړه حزبونو حکومت وړخړاب کړ، څوک يې غروته وخېژول او څوک يې له هيواد څخه ورک کړل، بله دا چې دوی ځان ته مجاهدين وايي، يعنې حزيان او جمعيتيان دوی دا وايي چې مونږ جهاد کړی بايد د حکومت لويې چوکۍ مونږ ته راکړل شي، خو طالبان وايي اول خو مونږ په تاسو باندې اعتبار نه لرو، ځکه تاسو د کابل د وارنولو لويه تجربه لرئ او دوهمه خبره هم دا ده، که چېرې مو جهاد د خدای لپاره کړی وي، نو ورشئ له خدای څخه يې غواړئ او که مو د څوکۍ لپاره کړی وي، نو بيا بايد درته ووايم، چې پنځه کاله د مسلمانانو د وينو په زور په څوکۍ کېناستئ، نور نو بس ده. خدای مو مل!

بوډۍ يعنې بي بي گل غلې شوه، ملکې وويل:

يوه پوښتنه مې دا ده، چې په هغو پنځه کلونو کې جگړه چا توده ساتلې وه او دوهمه پوښتنه مې دا ده، چې هغه خلک چې وايي د طالبانو حکومت ښه حکومت ده، هغوی ولې دا خبره کوي؟

بي بي گل بيا داسې په خبرو راغله:

د هغو جگړو په اړه خو زه نه پوهېږم، چې چا تودې ساتلې وې، خو دا به درته ووايم چې هغه خلک چې د طالبانو حکومت ښه گڼی ولې؟

د طالبانو طرفداران دا وايي چې هغوی يو داسې اسلامي حکومت جوړ کړی ده، چې تر عمر بن عبدالعزيز وروسته بل چا جوړ کړی نه وؤ. بله دا چې د حزيانو او جمعيتيانو په جگړو کې ډېر خلک ووژل شول، د ښځو تيونه پرې شول، مړي وگډول شول، د خلکو په سرونو کې مېخونه ټکوهل شول، که پاکه درته ووايم نو خلک ډېر وځورېدل، نو چې کله طالبان د کابل ښار ته را دننه شول، نو په اول کې هغو د مېخونو والا چل ورسره وکړ، طالبان يې د په دې بهانه چې مونږ تاسو ته خپله سيمه تسليموؤ د جمعيت او نظار شورا سيمې ته دننه کړل، نو بيا طالبان د جمعيتيانو او نظاريانو تر بريد لاندې راغلل، بيا طالبانو تر هغه وروسته تصميم ونيوه چې نور بايد په هېڅ ډلې باندې باور ونه کړي، تر هغه وروسته يې ټولې ډلې له يوې خوا څخه وځغلولې او په کابل را دننه شول، تر کابل ورسته يې بيا شوراى نظار ته تر پنجشير پورې منډه ورکړه، چې له دې کار سره نه يوازې اسلامي نظام پلى شو، بلکې خلک هم له ظلم، بې عدالتۍ، قومي ضدیت، بدل اخيستلو او ټولو بدوکارونه څخه خلاص شول.

ځينې بيا وايي چې له داخلي جنگ نه يې خلاص كړو، د عزت له لوټل كېدو نه يې خلاص كړو.

ملکې وويل:

تاسې پوهېږئ چې طالبان د آی ایس آی له خوا اداره کېږي او آی ایس آی ته کار کوي؟

بي بي گل وويل:

هو ولې نه پوهېږم؟ خو څه چاره شته، اوس خو ښه خبره دا ده چې هیواد مو آرامه ده، تر څو کاله مخکې پورې خو په افغانستان کې جگړې روانې وې او که اوس هم مونږ له شوروي او یا له امریکې سره اړیکه نيسو نو بيا دا کار امکان لري.

تر څه وخت پورې دواړه غلي ول، بيا ملکې وويل:

امريکې کې ښځې چې چېرته غواړي تلای شي، که يې خوښه وه، ټيکری په سر کوي او که خوښه يې نه وه بيا يې نه په سر کوي، دا ظلم نه ده چې په افغانستان کې ښځو باندې چادري جبري ده، ښځې بايد له محرم سره له کوره څخه ووځي، او بايد له خپل خاوند يا پلار څخه اجازه واخلي؟

بي بي گل وويل:

ښه چې داسې ده تا له چا نه اجازه اخيستې ده؟ معلوم داره ده چې له چا څخه دې اجازه نه ده اخيستې، محرم مې هم درسره ونه ليد ما چې دروازه پرانيسته نو ته يواځې ولاړه وې، دا به ريښتيا هم ظلم وي، چې ښځې دې د دباندې وتلو لپاره اجازې او محرم ته اړتيا ولري، خو پوهېږې زه دومره په ديني مسائلو نه پوهېږم، اصلاً زما ماغزه په دې شيانو سم کار نه کوي، چې دا به ظلم وي او که نه خو خبره داسې ده، که دا کار په امريکا کې وای نو خامخا ظلم وو، يو د دې لپاره چې هغوئ يانې د هغه ځای خلک مسلمانان نه دي او دا قانون بايد په مسلمانانو باندې پلي شي، دوهم دا چې اوس که په امريکا کې يوه ښځه راووځي نو بيا کولی شي چې پارک ته ولاړه شي، دسمندر غاړې ته ولاړه شي، خو په افغانستان کې به چېرې ولاړه شي؟ کنډوالې ته او که هغو کڼدو ته چې شورويانو بمونو جوړې کړې دي؟

ملکې وويل:

خو ښځې کولای شي چې کار وکړي او پيسې وگټي!

بي بي گل وويل:

نو دا زما کمعقل زوی چې پيسې گټي د څه لپاره يې گټي؟ معلومداره خبره ده چې زما لپاره او د خپلې ښځې لپاره يې گټي او مونږ ايله د کور کارونه وکړو، د صحرا کارونه مو له وسه نه کېږي.

ملکې وويل:

خو تاسې په امريکا کې کولای شئ چې بې له ټکري او چادري څخه دباندې ووځئ.

بي بي گل وويل:

په دې خبرو دې زه دومره نه پوهېږم، دا امريکنيانې چې دي، دوی ډېرې بې شرمې دي، زه خو شرم لرم، که طالبان راته دا هم ووايي چې ته ټيکری مه په سر کوه، بيا به يې هم په سرکوم، که مې طالبان د ټکري لپاره مړه هم کړي بيا يې هم په سرکوم.

ملکې تر ډېره له بي بي گل سره بحث وکړ، بالاخره دې نتيجې ته ورسېده، چې د دې خبرو په بي بي گل اغېزه کړې وه، نو ملکې له بي بي گل څخه خدای په امانې واخيسته، د غرمې ډوډۍ لپاره د ښاغلي قدرت کورته ولاړه، د غرمې ډوډۍ يې د ښاغلي قدرت کره خوږه او بيا نو کارته نو درېم سرک ته د طالبانو د امر بالمعروف مشر- مولوي عبدالجليل اخوند کورته ولاړه، د هغه دروازه يې وټکوله، بيا يې وټکوله، څلور پنځه ځله يې وټکوله دروازه خلاصه (پرانيسل) نشوه، نو يې د گاونډي دروازه (ور) ور وټکوله، د هغه دروازه يوه دولس کلن هلک خلاصه کړه، ملکې له ماشوم څخه وپوښتل:

ستاسو د گاونډي دروازه ټکوم، خو څوک يې نه خلاصوي، ولې؟

ماشوم په کرار غږ ځواب ورکړ:

هغه داسې ده، چې د مولوي صيب اوښی د شوراى نظار سره په جنگ (جگړه) کې شهيد شوی ده، د هغه ټوله کورنۍ د هغه د اوښي کورته ورغلي دي، دوه درې ورځې به هلته وي، بيا کېدای شي چې راشي.

ملکې وويل:

مور دې چېرې ده؟

هلک وويل:

ته همدلته صبر وکه (وکړه) زه همدا اوس خپلې مور ته غږ کوم!

د هلک له تگ نه دوه دقيقې (دقيقې) وروسته د هلک مور دروازې ته راغله له ملکې سره يې ستړې مشې وکړه، بيا يې هغه کوټې ته وبلله، کوټې ته چې لاړل، د هلک مور چای تيار کړی وو، نو يې ښځې ته چای واچاوه او بيا يې ترې وپوښتل:

ته څوک يې او د مولوي صيب له کورنۍ سره دې څه کار ده؟

ملکې وويل:

زما نوم ملکه ده، ملا صيب مې ملگری ده، هغه راته ويلي ول چې يوه مياشت وروسته نکاح درسره تړم، خو بيا دغه ده تر هغې ورځې وروسته درې مياشتې کېږي، اوس نو زه هم په تنگ شوم او دغه ده دلته راغلم.

ښځې په غوصه ورته وويل:

چپ شه رزیلی! هغه زما ورور ده! هغه هېڅ کله له کومې نجلۍ سره ملگرتوب نه کوي او که وغواړي نو دستي نکاح ورسره کوي او هو په دې خبرو دې د هغه مېرمن خبره نه شي، چې ته په هغه باندې دومره لوی تهمت لگوي، کنه بیا به دې ژوندۍ په غوجله کې واچوي او مړه به دې ځینې راوباسي.

ملکې چې دا خبرې واورېدې نو ډېره پرېښانه شوله، خو بیا یې هم چای وڅښه، چې کله یې چای وڅښه بېرته د قدرت کورته ورغله، قدرت ته یې وویل:

زه غواړم یو خط (لیک) د امریکا هغه سفارت ته ولېږم چې په اسلام آباد کې موقعیت لري.

ښاغلي قدرت ورته وویل:

ته خپل خط ولیکه زه به یې ستاسو د سفیر ډرایور ښاغلي فورس پورې ورسوم.

ملکې وویل:

سمه ده، زه به خپل خط ولیکم، بیا به یې سبا ته تاته وسپارم.

چې دوی د شپې ډوډۍ وخوړه، ټول ویده شول، بې له ملکې څخه، ځکه ملکې د خط په لیکلو شروع وکړه، ملکې خپل خط داسې پیل کړ:

ښاغلی سفیر زه تاسو ته خط لیکم او دوهم خط هم د سي آی اې غړې آغلې بریښنې سالت ته وسپاره، کېدای شي ته به دا وایې چې زه آغلې بریښنې سالت له کومه پیدا کړم، ته دا خط زما د گاونډۍ په پته امریکا ته پوست کړه، هو ریښتیا د هغې نوم په خط باندې ولیکه، ډاډمن اوسه چې هغې ته به رسېږي.

بیا یې نو دوهم لیک داسې پیل کړ:

ښاغلی مشر جان ویک! زه پوهېږم چې تاسو د دې لپاره زه دې دندې ته راستولې وم، ځکه چې ته په دې ډاډمن وې چې زه تر ټولو کسانو څخه تېز ماغزه لرم، ډېره دلیل ویونکې یم او بله دا چې زه د دوی په یوه ژبه هم پوهېږم، خو دلته خبره داسې نده، زه چې تر اوسه له کومو ښځو سره مخامخ شوې یم، د هغو نیمې یې داسې پوهې دي چې هېڅ سیال نه لري، خو ډېرې یې بیا داسې دي، چې له ډېرې ناپوهۍ څخه زما خبره نه مني، حتی کومې خبرې چې زه ورته کوم، هغوی بیا راته داسې وایي، مونږ په دې خبرو باندې هېڅ کار نه لرو، که زه هغوی ته وایم چې ولې ستاسو په حکومت او دین کې ښځو ته د کار اجازه نه شته؟

پوهېږې هغوی څه ځواب راکوي؟ هغوی راته وایي:

زمونږ په دین کې نر او ښځه دواړه د کار کولو حق لري، خو نر مسوؤلیت هم لري او ښځه یې نه لري، نو مونږ ولې باید دا مسوؤلیت ځان ته جوړ کړو؟

ځینو به ویل:

اصل کې خبره داسې ده چې مونږ اصلاً دې ته اړتیا نه لرو چې کار وکړو، زمونږ وروڼه، زمونږ خاوندان او زمونږ زامن د څه لپاره کار کوي؟ معلوماتداره خبره ده، چې زمونږ لپاره.

که به مو د حکومت په اړه ترې وپوښتل:

نو ویل به یې، چې همدا حکومت ډېره ښه حکومت ده، اصلاً تا ولې زمونږ په حکومت پسې راخیستې ده؟

او همداسې نور... نو هیله ده چې په اړه یې لا نورې لارښوونې راته وکړئ!

مېرمن جایس یا اوسنۍ ملکه!

چې کله یې لیک بشپړ کړ، نو د قدرت لور د دې کوټې ته ورغله، څه گوري چې په دوه پاڼو کې یې انگریزي لیکلې وه، چې یوه یې ډکه وه او بله یې نیمایي وه، نو ملکې ته یې وویل: که دې خط خلاص شوی وي، نو ویده شه، سبا ته به ډېر کار لرې، نو ځکه خو لږ بېړه کوه.

ملکې ورته وویل:

سمه ده! اوس ویده کېږم.

عجیب خوبونه

ملکه څملاسته خو خوب نه ورته په فکرونو کې ډوبه وه، کله به یې د خپل ځان په اړه فکرونه کول او کله به یې د هغو ښځو په اړه فکرونه کول، چې دې له هغوی سره بحث کړی وؤ، کله به یې په دې اړه سوچ کاوه، چې دا افغانې ښځې ولې دومره کمعلې دي او کله به یې دا سوچ کاوه چې دوی تر دولسم لوست کړی دومره هوښیارې دي، که یې پوهنتون ویلی وای او یا یې ماسټري کړې وای نو بیا به څه ترېنه جوړ وؤ، پي اېچ ډي (ډوکټورا) خو لا څه کوې؟ که افغانانو پي اېچ ډي کړې وای؟ نو اوس به یې په جهان کې سیال نه لاره؟ خو دوی ولې دومره په حجاب باندې فکر کوي؟ ولې اجازې ته اړتیا لري؟ ولې باید له دوی سره په لاره باندې محرم موجود وي؟ اصلاً دا ملا محمد عمر مجاهد ولې دومره سر سخته او کمعل کس ده، چې دومره فشارونه په خپل ملت راوړي؟ دوی څنگه کولای شي، چې په سل یا یو نیم سل زره نا روزلي لښکر باندې د افغانستان خاوره او نظم دواړه وساتي؟ اصلاً جمعیتیانو، حزیانو، گلمجمانو، هزاره گانو ولې دومره ظلمونه وکړل، ولې یې له یو بل سره جگړه وکړه؟ د دوی جگړه چا گرمه ساتلې وه، طالبان له کوم ځای څخه راغلل؟ اصلاً زما هیواد امریکا ولې له دوی سره مرسته کوي؟ امریکا ولې غواړي په مفتۍ یوې نوې جگړې ته دننه شي؟ امریکا په دې جگړه کې څه گټه لري، چې دومره لوی زیان ته چمتو ده؟

همداسې نور ډېر سوچونه یې هم کول، خو د جواب په اړه یې فکر نه کاوه، په دې اړه یې هم فکر کاوه، چې باید سبا خپل کار ته دوام ورکړي او که د ځواب په تمه پاتې شي؟

همدې سوچونو خوب ته نه پرېښوده، خو بالاخره خوب پرې راغی او د سوچونو له نړۍ څخه یې د خوبونو نړۍ ته بوتله، بیا یې نو په خوب کې هم همدا داستانونه لیدل، خوبونو او سوچونو کې یوازې همدا توپیر وؤ، چې په سوچونو کې به چې دې کوم څه لیدل هغه به تور او سپین ول، خو په خوبونو کې رنگه او فول اېچ ډي (پوره لوړ کیفیت ویدیو).

سبا سهار چې را پاڅېده، نهه بجې وې، د قدرت لور ورته وویل:
سلام علیکم مېرمنې! پورته شه! چای وڅښه!

ملکې د قدرت لور صفيې خواته مخ ورواړاوه ورته یې وویل:
څو بجې دي؟ ته څه وخت راغلې؟

صفيې په ډېر آرام غږ سره وویل:
نهه بجې دي، ماته مې لا لا وویل، نو ځکه خو همدا اوس راغلم.

ملکې وویل:
سمه ده! بښنه غواړم، خو ته دا ووايه چې ستا لا لا څه کار کوي؟

صفيې وویل:

لالا مې بېکاره وؤ، بيا يوه ورځ يې له خپل يوه ملگري څخه پوښتنه کړې وه، چې ته څه کار کوې؟

هغه ورته ويلي ول:

زه اوس د طالبانو په ډله کې شامل شوی يم، د هوايي ډگر په ساتلو کې له هغوئ سره مرسته کوم يانې د هوايي ډگر گارد يم، بيا زما ورور ته هم وړاندیز کړی وؤ، تر څو هلته ورشي، هغه مې پلار ته وويل، پلار مې هېڅ ورته ونه ويل، ټوله خوښه يې زما ورور ته پرېښوده، چې کله زما ورور هلته لاړه، يوه ورځ يوې زړې جېټ الوتکې ته پورته شوی وؤ، د هغې سيستم يې ليدلی وؤ، بيا يې زما پلار ته ويلي ول چې پلار الوتکه څنگه پرواز کوي، پلار مې په نظري ډول تر ډېره ورته وښوده، خو بله ورځ مې لالا راغی او زما تره څخه، چې هغه هم پیلوټ وؤ، له هغه څخه يې وغوښتل تر څو له ده سره ميدان ته ولاړ شي او د الوتکې پورته کول او ښکته کول ور زده کړي، په هغې ورځ يې زما له تره څخه الوتکه زده کړه او اوس پیلوټ ده. (خو هيچا ته بې له ښاغلي قدرت څخه دا معلومه نه وه چې عبدالجبار عمري د استخباراتو غړی ده، قدرت په ظاهره آمريکايانو ته يعنې سي آی اې ته کار کاوه، خو په پټه يې د امارت استخباراتو ته).

ملکې وويل:

ښه نو ته د يوه پیلوټ خور يې؟ ريښتيا ودې نه ويل، ستا پلار پیلوټ وؤ؟

صفيې وويل:

هو زه د يوه پیلوټ خور يم، خو د يوه پیلوټ لور نه يم، زما د پلار هم تر ډېره د طيارې (الوتکې) تخنيک او پرواز (الوزول) زده دي، خو په اصل کې يو استخباراتي مسوؤل ده، نه يو پیلوټ.

ملکې د دې لپاره چې خبره واړوي، له صفيې څخه وپوښتل:

تا ولې تر اوسه واده نه ده کړی؟

صفيې له شرمه سر ښکته واچوه، له څه ځنډ وروسته يې وويل:

زما کوژده زما د ماما (ماما) له زوی سره شوې ده، هغه په سعودي کې ده، چې کله راشي، نو بيا به مې له هغه سره واده هم وشي، خو بايد تر هغو په تمه اوسم چې هغه راځي. اصلاً تا ولې واده نه ده کړی، عمر خو دې تر ما ډېر ده، داسې څه ستونزه وه، چې ته يې له واده کولو منع کړې يې؟

ملکې د دې خبرې په اورېدو سره لږ څه ټکان وخوړ، بيا يې وويل:

اصل کې زما خبره هم ستا غوندې وه، زما کوژدن فرانسې ته تللی وؤ، چې کله بېرته را وگرځېده، نو هغه غوښتل چې ژر تر ژره واده وکړو، خو پوهېږې څه وشول؟ ما د دې لپاره چې باوري شم، چې هغه کوم ساري او غير ساري لوی مرض ونه لري او ماته انتقال نه شي، نو له هغه نه مې وغوښتل چې راځه دواړه به عمومي چک اپ يعنې د ټول بدن معاینات وکړو، دا کار د دې سبب شو، چې زه واده ونه کړای شم او بايد افغانستان ته راشم، همدغو معایناتو ماته دا جرئت راکړ، چې افغانستان ته راشم. وی ريښتيا! ما نه خو هېر شوي ول، چې ما په سعودي عربستان کې معاینات

کړي وؤ، د هغه هلک نوم څه وؤ؟ د هغه نوم هم رانه هېر شوی، باید ما په مېلمستون باندې سره جنډه لگولې وه، خو زه خو په مېلمستون کې نه يم، زه به هغه معاینات څنگه لاس ته راوړم؟

ریښتیا زه به په معایناتو باندې څه وکړم، هر څه چې کېږي هغه خو هسې هم کېږي، ښه خبره دا ده چې هغه معاینات هېڅ ونه گورم.

صفيې ورته وويل:

دا په څه گډو وډو سر شوې، څه خبره درياندې وشوله، چې چتیا وایې؟

ملکې وويل:

هېڅ! ما په سعودي کې ځینې معاینات کړي ول، چې یوه هلک راته ويلي ول، چې زه یې دروړم، خو هغه هلک به ما څنگه پیدا کړي؟

صفيې ورته وويل:

څه چې خدای غواړي او څه چې قسمت وي هغه کېږي، هېڅ تشویش مه کوه.

ملکې بیا له صفيې څخه وپوښتل:

تا ویل زما پلار یو پوخ استخباراتی ده، نو ستا پلار خو به د طالبانو په استخباراتو کې کار نه کوي؟

صفيې ورته وويل:

نه! زما پلار ورغلی وؤ، خو هغوی ورته وويل: مونږ اصلاً په حزیانو او جمعیتیانو باور کولای نه شو، خو بیا هم ته څه موده صبر وکړه، تر هغه وروسته به مونږ تاته خبر درکړو.

ملکې وويل:

نو بیا امریکایانو وړاندیز ورته وکړ، ستا پلار هم قبول کړ؟

صفيې وويل:

کېدای شي، چې همداسې وي، ځکه زما پلار غواړي چې خپل هیواد ته خدمت وکړي، نو ځکه کېدای شي چې هر چاته لاس ورکړي.

ملکې له نورو خبرو ډډه وکړه او صفيې هم بیا ملکې ته وويل:

راځه! چې زه ته او مور مې په هغې بلې کوټې کې چای وڅښو، پلار او ورور مې د ننگر (ننگرهار) هډې ته تللی د دې لپاره چې ستا لیکونه عبدالقدیر ته ورکړي، تر څو هغه یې ستاسو د سفیر ډرایور فورس ته ورکړي.

ملکې وويل:

زه به خپل مخ ته اوبه واچوم او هم به خپله خوله ووينځم بيا به درشم، اوس ته درځه.

صفیه لاره، چای يې تيار (چمتو) کړ، مور ته يې هم وويل:
مورې راځه چای مې تيار کړی، ملکه به هم اوس راشي.

ملکه چې راغله گوري چې د صفیې مور او صفیه داوړه دسترخوان (دسترخوان) تر څنگ ناستې دي، د شودو چای يې په پياله کې اچولی ده، دا هم لاره د صفیې تر څنگ کېناسته، صفیې دې ته چای واچاوه او د دې مخ ته يې کېښود بيا يې ورته وويل:

نيسه وڅښه چې بيا ونه وايې چې افغانان د مېلمنو سمه پالنه نه کوي.

ملکې وويل:

سمه ده! هغه خو هسې هم راته ملعومه ده چې افغانان د مېلمنو پالنه کوي، ځکه چې زه هر کور ته ځم، د ډوۍ او چای ست راته کوي.

صفیې وخنډل وې وويل:

چا خو به ډبولې نه يې؟

ملکې وويل:

نه چا نه يم ډبولې، خو په اصل کې خبره داسې ده، چې ښه خبره دا ده، چې د طالبانو استخبارات په ما خبر شوي نه دي او خدای دې نه کوي چې راباندې خبر شي، کله بيا به ماته هم لويه ضربه ورسوي او زما ټول پلان او کار به را خراب کړي.

صفیې ورته وويل:

ريښتيا ته همداسې فکر کوې؟ چې ته تر اوسه پورې د طالبانو له استخباراتو څخه پټه يې؟

ملکې وويل:

ته څه فکر کوې، چا به ورته ويلي وي؟ که چېرې خبر دي نو ولې مې نه نيسي؟ ولې دې ته انتظار دي، چې مونږ يې حکومت ور خراب کړو.

صفیې وويل:

څه پوهه شم، خو نظر په دې چې هغوی افغانستان باندې واک لري او د وخت او د ځای حکومت ده، نو کېدای شي چې په تا باندې خبر اوسي.

ملکې ساعت ته وکتل، لس بجې وې، نو يې صفیې ته وويل:

ستا هغه ورور څه شو، چې هر ورځ به يې زه تر ځينو کورونو رسولم؟

صفیه وویل:

هغه خو مې له پلار سره، د جلال آباد هدې ته تللی وؤ، کېدای شي، چې لږ وروسته راشي؟ خو که چېرې ځې نو زه به مې هغه بل ورور يانې هغه چې په طالبانو کې ده، هغه ته به ووايم، چې تا ورسوي.

ملکې وویل:

سمه ده، زه غواړم، چې درېمو مکرويانو ته ولاړه شم، که ته کولای شې نو خپل ورور ته ووايه، چې ومې ورسوي.

صفیه له کوره ووته او د خپل څنگ کور دروازه یې وټکوله، دروازه خلاصه، شوه، عبدالجبار ورو وویل:

څه خبره ده خورې، څه ستونزه خوبه نه وي، چې دومره په بېړه دې دروازه وټکوله؟

صفیه وویل:

نه کومه ستونزه نه شته، خو ته باید ملکه تر درېمو مکرويانو ورسوې، که دې خوبه وي، نو ځان چمتو کړه؟

عبدالجبار وویل:

سليم څه شو؟ لا تر اوسه نه ده راغلی؟

صفیه وویل:

نه! تر اوسه نه ده راغلی، ولې څه خبره خو به نه وي؟

عبدالجبار وویل:

نه! څه خبره نه شته، ما ویل څه ورشه ورته ووايه، يواځې نن دې تر درېمو مکرويانو رسوم.

صفیه ورغله، ملکې ته یې وویل:

که چای دې خلاص شوی وي، نو ورشه، ورور مې درته ولاړ ده.

ملکې وویل:

سمه ده! زه خپل سر سامان جوړ کړم بیا درځم، یا څه لرې یې کړه، چې ډوډۍ مې وخوړه، بیا به لاړه شم، ورور ته دې ووايه، چې له ډوډۍ وروسته ځم.

صفیه هم لاړه او ورور ته یې وویل:

وروره هغې ویل:

ډوډۍ مو چې وخوړه بیا ځو!

عبدالجبار وویل:

دا نېڅه هم سمه نڅه بازه ده! خو خیر څه وکړو؟ ورته ووايه چې سمه ده.

صفیې وویل:

سمه ده! بیا به تاته هم ډوډۍ راوړم، چې ډوډۍ دې خوړه او د ماسپینین لمونځ دې وکړ، بیا راشه او ملکه ورسوه، ښه وروره؟

عبدالجبار وویل:

نه! اوله هغه رسوم بیا بېرته جمې (جمعې) ته راځم.

صفیې ورته وویل:

سمه ده! زه همداسې ورته وایم، اوس به لاړه شم، چې ډوډۍ تیاره کړم.

صفیه لاړه او ملکې ته یې وویل:

ورور مې ویل، دولس بجې دې بیایم، ته مخکې تر ډوډۍ ځان تیار کړه.

بیابه ورسره لاړه شې، زه ډوډۍ تیاروم.

ملکې ورته وویل:

ته درځه! زه لږ وروسته درځم! هم به له تاسره مرسته وکړم او هم به د افغانستان د خوړو د پخولو طریقه (لاره) زده کړم.

له عبدالجبار سره لومړی سفر

صفیه لاره، چې ډوډۍ تیاره کړي، ملکه هم لاره خپل ځان باندې یې اوبه واچولې، بیا لاره کالي یې بدل کړل، لږ یې په سر او مخ باندې گوتې ووهلې، تر هغه وروسته د صفیې خواته ورغله، له هغې سره یې مرسته وکړه، لس کم دولس بجې ډوډۍ تیاره شوه، بیا نو ملکې او عبدالجبار دواړو په بېلو بېلو خونو کې ډوډۍ وخوړه او بیا دواړه په سرې بایفور موټر کې کیناستل او د درېمو مکرویانو په لوري روان شول، په لاره کې ملکې عبدالجبار ته وویل:

ستا نوم عبدالجبار ده، د طالبانو په حکومت کې کار کوې، که ستا پلار گیر شي، که طالبان وغواړي چې ستا پلار ونیسي نو ته څه کولای شي؟

عبدالجبار وویل:

زه کولای شم، خپل پلار ورته تسلیم کړم.

ملکې وویل:

د دې پر ځای چې خپل پلار وژغورې، خپل پلار په گېر ورکوې؟

عبدالجبار وویل:

که په امریکا کې ستا پلار پسې پولیس شي، یا حتی پولیس هم ورپسې نه وي، خو ستا پلار جرم کړی وي، نو بیا ته څه کوې؟

ملکې وویل:

دا خو معلومداره (څرگنده) خبره ده، چې په گېر یې ورکوم، ځکه هیڅوک هم تر قانون څخه پورته نه ده.

عبدالجبار وویل:

نو زما پلار څنگه تر قانونه پورته شو؟ که فکر کوې چې افغانستان کې باید قانون عملي نه شي؟

ملکې وویل:

خو افغانستان د ترهگرو په لاس کې ده.

عبدالجبار وویل:

ترهگر مانا (معنی)؟

ملکې وویل:

ترهگر د نړۍ دښمنان دي، ترهگر د امریکا دښمنان دي. یعنې القاده او داسې نورې ډلې.

عبدالجبار وویل:

زه فکر نه کوم چې ترهگر دې شتون ولري، پوهېږې؟ حتی باور به یې هم ونه کړې، خو زما یو ملگری ده، محمدتواب، په اصل کې بې سواده ده، خو ډېر پوه او هوښیار کس ده، پوهېږې هغه د ترهگرو په اړه څه وایي؟ هغه وایي:

په نړۍ کې هېڅ ترهگر، بزمچ، تورويسټ، دهشت افغن او اشرار نه شته، مگر هغه څوک چې ستا د گټو په وړاندې خنډ جوړېږي او یا داسې کسان چې تاسې یې د خپلو گټو لپاره کاروئ خو هغوی فکر کوي، چې د هغوی کارونه ستاسو په زیان دي، نو بیا تاسو د نړۍ لپاره په هغوی باندې نومونه کېږدئ، کېدای شي، هغه نوم ترهگر وي، باغي وي، مزملچ وي او یا کوم بل نوم وي.

ملکې وویل:

ریښتیا! هغه له دې نظریاتو سره هم بې سواده ده؟

عبدالجبار وویل:

بلکل! خو ډېر هوښیار، تجربه کار او پوه کس ده، ته هم ښکته شه، دغه ځای درېم مکرویان دي، او هغه پورې بلاک چې وینې هغه اتم بلاک ده.

ملکې وویل:

مننه! که بیا بېکاره وې، نو څلور بجې راپسې راشه.

عبدالجبار وویل:

سمه ده، بیا به گورو چې څه کېږي؟

ملکه دننه لاړه او درېم دهلېز ته ننوته، پورته پور ته پورته شوه، خپله پلان پاڼه یې وکتله، د اتم بلاک، درېم دهلېز پنځم منزل، لومړی اپارتمان (کور) هدف وؤ، عبدالجبار هم ځان کورته ورساوه، موټر یې هلته ودراره، بیا لاړه جومات کې یې اودس وکړ او په جمع لمونځ ادا کړ، بېرته کورته ولاړ، خپله دروازه یې وټکوله، خور ته یې وویل: ما په درې نېمو بجو پاڅوه.

لاړه په خپله کوټه کې یې ډډه ووهله، نن هسې هم رخصت وؤ، بیا یې د طیارو په اړه سوچونه کول، چې سبا ته که خدای کول، نور نو مسعود نه پرېږدم، که پاکستان یې غواړي او که یې نه غواړي یو جېټ چې جوړه ده، هغه پورته کوم، ټولو پنجشېریانو باندې بمونه غورځوم، هېڅ ځای پکې روغ نه پرېږدم، تر څو به دا جگړې روانې وي، دوستم د خره زوی ته بیا وگوره ته! هغه په دښت لیلې کې څلورنیم زره د اسلامي امارت مجاهدین شهیدان کړل، بیا دا د دوؤس زوی وتښتېده، امیر المؤمنین ملا محمد عمر مجاهد باید د هغوی په بدله کې ټول ازبکان ور مردار کړي وای، خو داسې یې ونه کړل، ویې ویل چې:

دوئ بېگناه دي، د یوه کس په ځای بل ته سزا نه ورکوم.

بيا لږ غلى شو، تر لږ ځنډ وروسته يې وويل:

اوس كه سبا د نظار شورا مشران وتښتي، نو بيا به همدا خبره وي، ښه خبره دا ده، كه د دې كار لپاره وژل كېږم او كه له هرڅه سره مخ كېږم، خو بيا هم بايد ټول پنجشېر تر بمونو لاندې كړم.

په همدې سوچونو كې وؤ، چې خوب يور، په خوب كې لاړه هوايي ډگر ته، هلته بيا پوځي برخې ته لاړه، هلته لاړه دهغې جېټ خواته چې له حزيانو او جمعيتيانو څخه لا جوړه پاتې شوې وه، ښكته پورته يې وكتله، بيا لاړه، د طيارې راكټونه او بمونه يې وريپوره كړل، بيا لاړه، د طيارې د بنزينو غم يې هم وخوړ او لاړه طيارې ته ور پورته شو، طياره يې له سره چيک كړه، بيا يې چالانه كړه، تر هغه وروسته يې هم چيک كړه، بيا يې نو طيارې ته پرواز وركړ، راساً مخ په پنجشېر، چې كله پنجشېر ته ورسېده، لاس يې د بمونو غورځولو ته ورتېر كړ، چې هلته يې كوچني كوچني ماشومان وليدل، بېرته پښېمانه شو، بيا يې زړه نا زړه لاس مخكې كړ، بيا پښېمانه شو، طياره يې بېرته راوگرځوله، راساً كابل ته راغی د كابل په هوايي ډگر كې يې طياره كېنوله، نور ژړا ورغلې وه، نو ښه په زوره زوره يې وژل بيا به يې له ځانه سره وويل:

زه داسې كار نه شم كولاى، زه داسې كار نه شم كولاى.

په همدې وخت كې صفيه راغله او عبدالجبار ته يې وويل:

ته څه نه شې كولاى؟ پورته شه نږدې څلور بجې دي.

عبدالجبار چې له خوبه پاڅېده، وپې ويل:

هغه كمعقل راغى كه نه؟

صفیې حیرانه شوه، چې دا څوك راته ښيي، له عبدالجبار څخه يې وپوښتل:

څوك؟

عبدالجبار وويل:

هغه سليم ښيم، چې هغه نجلى راولي.

صفیې وويل:

هغه خو مخكې راغلى خو وايي، چې زه ستړى يم، نه شم ورتلاى، عبدالجبار دې ورشي.

عبدالجبار اسوېلى وويست بيا يې صفیې ته وويل:

سمه ده! ته درځه زه، خپل اودس كوم، بيا ځم چې هغه خره راولم.

صفیې وخنډل بيا لاړه، عبدالجبار هم پورته شو، تشناب ته ولاړ، هلته يې اودس وكړ، بيا نور د درېمو مكرويانو په لوري ولاړ، پنځه كم څلور بجې به وې، چې هلته ورسېده، نو د اتم بلاک سره ودرېده، چې څلور بجې او شل دقيقې شوې، ملكه راغله دته يې وويل:

په وخت باندې ثابت يې.

عبدالجبار په غوصې سره وويل:

خو تاسې انگرېزان دومره په وخت باندې ثابت نه ياستئ.

ملکه په خندا شوله، په خندا کې يې وويل:

د يوه افغان له خولې، چې بيا هغه هم يو طالب ده، دا خبره چې اورم، ډېره جالبه ده، رښتيا يوه پوښتنه هغه دا:

د حزيانو او جمعيتيانو د جگړو اور چا ډېر تود ساتلی وؤ، کومو بهرنيو هيوادونو يې لگښت ورکاوه، او په دوی کې مهم کسان څوک وؤ، چې د هغوی له امله يوې ډلې هم ماته نه خوړه.

عبدالجبار وويل:

دا پوښتنه له ښاغلي جان ويېک څخه وکړه، هغه د دې په ځواب ښه پوهېږي.

ملکه حيرانه شوه، بيا يې عبدالجبار ته وويل:

ته هغه څه پېژنې؟

عبدالجبار وويل:

نه يې پېژنم، خو زموږ ملگرو ويل چې: ډېر منافق شخصيت ده، د سي آي اي مشر ده.

ملکې بيا وويل:

خو زما د پوښتنې ځواب دې رانه کړ.

عبدالجبار وويل:

اصل کې خبره داسې ده، چې کله د ډاکټر نجيب حکومت په ختمېدو شو، نو ډاکټر نجيب غوښتل، چې افغانستان پرېږدي او په الوتکه کې هند ته ولاړ شي، خو جنرال دوستم، د هغه مخ ونيوله او ورته يې وويل:

چې ته نشې کولای افغانستان په داسې حال کې پرېږدې، افغانستان دې ټول خراب کړ، اوس ته چېرې تښتې؟

بيا نو ډاکټر نجيب ځان د ملل متحد دفتر ته ورساوه، دا په داسې حال کې وؤ، چې تر دې څو ورځې پخوا زما هغه ملگري چې ما درته وويل، چې په حزب اسلامي کې وؤ، هغه هم د خاصو استخباراتو او د خاصو استخباراتو د عملياتي کومانډو په ډله کې، هغه غوښتل چې له ډاکټر نجيب الله سره وگوري، خو ډاکټر نجيب هغه کس ته چې دا خبره يې تر ډاکټر نجيب پورې رسولې هغه ته يې ويل ول:

زه سبا ته مسکو ته يو سفر لرم، چې بېرته راغلم، بيا به حتماً ورسره گورم، خو کله چې بېرته راغی نو حالات بدل ول، نور هغه کس هم نه شو کولای چې ورسره وگوري او ډاکټر نجيب هم دې ته چمتو شو، چې خپل حکومت نور

پاخونکوونکو (مجاهدینو) ته وسپاري، دی د ملل متحد په دفتر کې وؤ، چې حزیان او جمعیتیان په کابل را دننه شول، کابل کې سم چور گډ وؤ، چا موټرونه وېستل، چا ټانگونه او چا طیارې، هېڅ کس په هېڅ شي باندې صرفه نه کوله، شورای نظار له سرای شهزاده څخه پیسې او سره پټ کړل، خو حزیانو بیا له کارته نو، شاه شهید او ځینو نورو سیمو څخه بخاری، دروازې، کړکۍ، چپرکتونه او داسې نور چور کړل، د دوستم ډلې بیا، د یوې قالینې لپاره لسگونه کسان هم ووژل، ځکه خو یې د گلم جم نوم هم خپل کړ، تر دې وخته پورې ټولو بې له دوستم څخه او حزب وحدت څخه له امریکې څخه مصرف او وسلې اخیستې، خو جمعیتیانو او نظاریانو د واک د لاسته راوړلو لپاره د روسیې خواته ور ودانگل، نو دا جگړه، بیا د مسکو او واشنگټن تر منځ شروع شوه، دا ټول مشران لارل په مکې یې روغه هم وکړه، خو چې کله بېرته دلته راغلل، نو راکټونه شروع شول، که په دې جگړه کې یا مسعود نه وای او یا هم زرداد نو بیا جگړه یو طرفه کېده، خو دوی د اور هغه لمبې وې، چې اور په دوی باندې تازه وؤ.

که لنډ مثال درکړم، دوستم نور ختم وؤ، خو چې کله یې حکمتیار او زرداد شاته ودرېده، نو بیا یې یوه نوې ساه واخیسته.

ملکې وپوښتل:

کابل د چا په لاس پنگ شو؟

عبدالجبار وویل:

د ټولو په لاس، که یو وایي چې ما نده وران کړی نو بیا بد کوي او ...خوري همدوی ټول د کابل په پنگېدو کې ښکېل ول، هو رښتیا د هغې کلمې لپاره ښنه غواړم، فکر مې نه وؤ!

ملکې وویل:

ستا هغه ملگری اوس څه کار کوي؟ که چېرې هغه په حزب کې ده، هغه هم په خاصو استخباراتو کې، نو بیا خو ستاسې دښمن ده او که نه ده، نو بیا څه کار کوي.

عبدالجبار وویل:

په هغې ورځ چې حزیان او نور کابل ته راننوتل، دی او دده قومندان، سره له خپلو کسانو لارل، وزارت داخله یې ونيوله، هلته کسان کم ول، بله خبره دا وه، چې باید یې لږ نور ځایونه هم نیولي وای، نو د ده قومندان ده ته وویل: هغه جیپ درسره واخله اتمې حوزې ته ولاړ شه، هلته زما کسان دي، هغوی بې له تاڅخه څوک نه پېژني، نو ته ورشه، درېش یا څلوېښت کسه دلته درسره راوله.

زما ملگری لار، چې کله سیاست ته ورسېده، نو ویې لیدل چې دا موټرونه دي، چې د سیاست له نقلیې څخه وېستل کېږي او تښتول کېږي، دی لار له اتمې حوزې څخه یې څلوېښت کسان په درېو موټرونو کې کېښول، خپله په خپل جیپ کې کېناسته او راساً د وزارت داخلي خواته ورغی، هلته یې خپل یوه کس ته وویل:

انجینره! هغه سپینه پاڼه درواخله! سم شو، قلم هم درواخله! اوس نو ولیکه:

ښاغلی قومندان صیب، د دې لپاره چې ما فکر کاوه، د خدای د رضا لپاره او د هیواد د آزادۍ لپاره مې جهاد کولو، نو ټوپک مې راخیستی وو، له خپل جیب څخه مې په جهاد کې مصرف کړی، خو د مجاهدینو او د جهاد له شتمنۍ څخه مې کله مصرف نه ده کړی، خو زه چې اوس گورم، نو زمونږ وروڼه جهاد نه کوي، بکلې غلا کوي، زه نور نه غواړم چې په دې غلا او خیانت کې شریک شم، ځکه خو سر له نن څخه خپله استعفاء وړاندې کوم او خپل ټول کسان هم تاته سپارم، سر له نن څخه ته د هغوی قومندان یې، هغوی پوهېږي او ته، ته پوهېږې او هغوی، هلیه مند یم چې زما په کسانو باندې پوره پام وکړې، ځکه هغوی ډېر وفاداره او نېک کسان دي او له خپلو کسانو مې هم غواړم چې خپل هیواد ته خدمت وکړي. په درناوي محمداوب.

لاندې ورته د قومندان نوم ولیکه او بیا د امضاء ځای پرېږده، تر هغه وروسته منظور شو ولیکه، چې دا دې ولیکه ولاړ به شې دا خط به د قومندان مخې ته کېږدې او ورته وبه وایې چې تواب قومندان ویل:

دا ژر تر ژره امضاء کړه.

انجینر وویل:

خو قومندان صیب!

زما ملگری یې په خبره کې ورولوېده:

ډېرې خبرې مه کوه، چې څه درته وایم هغه وکړه.

انجینر هم ورغی او همداسې یې وکړل، قومندان هم امضاء کړ، بیا یې ورته وویل:

دا خط د څه شي ده، چې دومره مهم او اړین وو.

انجینر ورته وویل:

د دې خط مهمتیا به قومندان صیب درته ووايي.

دی چې د باندې لاره، زما ملگری ورغی او قومندان صیب ته یې وویل:

مولوي صیب زه د دې لپاره جهاد ته راغلی وم چې د الله تعالی په لاره کې جهاد وکړم، خو اوس زمونږ جهاد غلا ته واوښت، نو نور ته پوهېږې او جهاد دې، زما کړی جهاد دې خدای قبول کړي، ته پوه شه او کار دې.

خو قومندان یې ورته وویل:

داسې نه شې کولای، تر څو چې زه ستا د استعفاء سند امضاء نه کړم، تللی نه شې.

زما ملگری ورته وویل:

ته همداسې فکر کوي؟ خو ما دغه ده خپل سند درباندي امضاء کړی ده، زه لایم، یوه کاپي یې درته رالېږم، بیا دباندي لار، څه په زحمت باندې یې کاپي کړه او کاپي یې ورلېږله، دی لاره ترڅو نور کور ته ولاړ شي، خو چې کله هغه لاره نو د هغه ټول کسان هم له هغه ځایه څخه ولاړل او خپلې استعفاء پانې یې بې له امضاء هلته پرېښودې.

بیا امارات اسلامي هم ورته د استخباراتو په برخه کې وړاندیز وکړ، خو هغه ورته وویل: نور زه په داسې ډلو کې کار نه کوم، گر څه اوس هغه هم، په دې باندې ډاډمن ده، چې امارت او حزیان ډېر توپیر لري، خو بیا هم له مونږ سره نه شو او اوس په جوی کني (د ویالې د کیندلو کار) کې کار کوي.

دواړه تر ډېره غلي ول، بیا عبدالجبار وویل: اوس نو را ورسېدو، باید ښکته شو، خو لږ صبر وکړه، زه موټر تر پارکنګه رسوم، هلته به نږدې له کور سره ښکته شي.

چې کله دواړه ښکته شول، هلته یو سپی پروت وو، عبدالجبار له خپل جېب څخه دوه چاکلېټه را ووبستل، یوه یې پوستکې (پاکټ) لاره او بل یې نه، دواړه یې داسې په منځکه ورغورځول چې ملکه پرې پوه نه شي، سپی چې له ډېره وخت څخه وړی وو، نو چې څنگه یې چاکلیټ ولید رامنډه یې کړه او په چاکلېټ یې برید وکړ او ویې خوړ.

عبدالجبار وویل:

رښتیا تا له ما څخه یوه پوښتنه کړې وه، گرڅه ما تاته ځواب هم درکړی وو، خو بیا هم غواړم چې پوره ځواب ترې ترلاسه کړې، نو ته ووايه که چېرې تا له دې دوو چاکلېټو څخه خوښ کړي وای، نو کوم یو دې خوښاوه؟

ملکې وویل:

زه خو له زمکې نه چیشي نه راپورته کوم، خو که راپورته یې هم کړم، نو هغه د پوټکي والا پورته کوم.

عبدالجبار وویل:

تا دا چاکلېټ د دې لپاره ومانه، چې پاک وو، که مې قسم هم درکړی وای چې هغه بل خولې ته واچوه، نه دې اچاوه، ځکه هغه مردار وو، زمونږ ښځې هم همداسې دي، که حجاب ولري، نو بیا به مونږ ډېر په خوشحالی هغې ته په کور کې ځای ورکړو او که نه نو بیا به د سپیو ښکار گرځي او سپیو له خوا به بریدونه پرې کېږي.

ملکې وویل:

خو زما نه په یادېږي، چې ما دا پوښتنه له تا څخه کړې وي.

عبدالجبار وویل:

څه پوه شم، ما همداسې فکر وکړ.

په همدې خبرو کې دواړه کور ته رسېدلي ول، ملکه لاره او د عبدالجبار بېرته ورگرځېد او د جومات خواته روان شو، په جومات کې يې لمونځ وکړ، بيا بېرته کورته راغی.

که دوه یا درې ورځې نور درسره وگرځي پرې مینېږي

ملکه چې کله کورته ننوته، نو صفیې ورته وویل:

ورور خو به مې نه وي درته په غوصه شوی؟

ملکې وویل:

نه! ډېر ښه هلک ده، ښه پخه درجه او معلومات هم لري او ډېر هوښیار هم ده، ښه اخلاق هم لري، خو چې په

طالبانو کې نه وای.

صفیې ورته وویل:

د هغه سترگې ډېره ستره جاذبه لري، داسې نه شي، چې تا امریکې ته له بېرته گرځېدو څخه منع کړي؟

ملکې وویل:

ولې؟ ستا ورور به مې امارات اسلامي ته وسپاري که څه؟

صفیې ورته وویل:

نه هغسې مې نه ویل، زما ورور داسې سترگې لري، چې کومه نجلۍ دوه، یا درې ځله ورته ځیره شي، بیا نو زما په

ورور باندې مینېږي.

ملکې وویل:

نه داسې فکر مه کوه، زما زړه خو څه له اوبو څخه نه ده، جوړ چې هر څوک وکولای شي، چې لاس ته یې راوړي او

نه هم ستا ورور اوبه دي چې هرڅوک ورته اړتیا لري.

صفیه موسکۍ شوه بیا یې ملکې ته وویل:

ته خو یې اوس نه منې، خو یوه ورځ به زما خبرې در په یاد شي، نو ځکه فکر دې وي، چې بیا ونه وایې چې ویلي

دې نه ول.

صفیه له کوتې څخه ووته، ملکه یواځې پاتې شوه، نو ملکه هم د سوچونو په نړۍ باندې ډوبه شوه، د عبدالجبار

په اړه یې فکر کاوه. څه ښکلې ځواني لري، یوسل او نوي ساتني قد، غټې غټې خړې سترگې، جیګه پوزه، کوچنۍ

خوله، تورې او اوږدې څنې چې لږ یې تر اوږو لوړې وې، د شونډو د پاسه یې تور اوږده برېتونه او په مخ باندې یې

ښکلې توره ږیره، بیا به یې له ځان سره وویل:

خو دی طالب ده، حتی د خپل پلار سپارلو ته هم چمتو ده، نو ما خو لا څه کوې، خو ولې مې اوس نه ورته

تسلیموي؟

په همدې سوچونو کې وه، چې صفیه راغله، ویې ویل:

څنگه چورتې يې جانانه؟ د څه په اړه فکر کوي؟ هسې ما ويل ډېر فکرونه مه کوه، سبا ته روژه ده، اوس چای وڅښه، خدای خبر سبا دا وخت د چای وېشول ووينې، تر ماښام به بيا وږې او تږې گرځې، هو رښتيا ما ويل چې ډېر چورتونه مه وهه، بيا دې ويښتان سپينېږي.

ملکې وويل:

د هېڅ په اړه مې فکر نه کاوه، هسې ما په دې په اړه، فکر کاوه چې زما د خط ځواب به کله را ورسېږي؟ او زه بايد تر هغو څه وکړم؟

صفيې ورته ويل:

چې څه دې خوښه وي، هغه کوه، زه به تاته څه ووايم، زه خو هسې هم ستا په کارونو باندې نه پوهېږم.

ملکې وويل:

زما زړه کله وايي، چې: خپل کار ته دوام ورکړم، ترڅو د خط ځواب راشي او کله راته وايي چې بايد تر خط پورې کرار ځان واچوم او ويده شم.

صفيې ورته وويل:

بېگاه ته ښه سوچ پرې وکړه، هسې سبا ته بيا رخصتي ده، ځکه روژه ده، زما ورور به ځکه دندې ته ځي، ځکه نور ټول کارکوونکي رخصت دي، د هغوی په ځای باندې زما ورور هلته کار کوي.

دواړو چای څښه د صفيې مور هم راغله او له دوی سره يې چای وڅښه، بيا يې کيسې کولې تر څو ماښام شو، ماښام صفيه او مور يې د اودس او لمانځه لپاره پاڅېدل، خو ملکه يواځې پاتې شوه، نو بيا په سوچونو باندې لاهو شوه، خو دا ځل يې د عبدالجبار په اړه فکر نه کاوه، بلکې د اسلام او د هغه د عجيبو قوانينو په اړه يې فکر کاوه، کله به يې له ځانه سره وويل، همدا ريښتني او سم قوانين دي او ډېر گټور هم دي، خو کله به يې ويل، نه دا په فلاني ظلم ده، په نر ظلم ده، په ښځه ظلم ده... په همدې کې د صفيې مور راغله ملکې ته يې وويل:

لکه چې امريکې ته تللې يې؟

ملکې ټکان وخوړ وېې ويل:

هغه تاسې چې لارې، ما د خپل ځان په اړه فکر کاوه، ما ويل کېدای شي، چې څو ورځې وروسته زما د خط ځواب راکړي، خدای خبر چې هغه کې به څه ليکلي وي، او له ما څخه به څه غواړي؟

د صفيې مور خديجې وويل:

ډېر سوچونه مه کوه، بيا ژر زړېږي.

ملکې وويل:

صفیه څه شوه؟

خدیجې وویل:

هغه تللې ده، چې د شپې ډوډۍ تیاره کړي، چې کله یې ډوډۍ تیاره کړه، نو بیا به راشي.

چې ډوډۍ تیاره شوه، نو ټولو ډوډۍ وخوړه، بیا نو ملکې خدیجې ته وویل:

ته خو په خط پوهېږې؟

خدیجې وویل:

هو! ولې؟

ملکې وویل:

هسې ما ویل یو څو کتابونه واخلم، بیا یې په مطالعه کې مرسته راسره وکړه، ځکه زما پښتو خط ویل زده دي، خو په ډېرو ځایونو کې ستونزه لرم.

خدیجې وویل:

ته څه ډول کتابونه غواړې، ادبي، سیاسي او که کوم بل ډول؟

ملکې وویل:

نه گرانې! نه سیاسي او نه هم ادبي! بلکې زه غواړم، چې اسلامي کتابونه ووايم.

خدیجې وویل:

لکه چې غواړې مسلمانان شې، که څه؟

ملکې وویل:

ته همداسې فکر کوه، چې کله مې کتابونه ولوستل او مفهوم مې ترې واخیست بیا به ورسره گورو.

سبا سهار چې کله عبدالجبار وظیفې (دندې) ته تلو، نو ملکې غږ پرې وکړ، عبدالجبار! ودرېږه! عبدالجبار له خپل موټر سره په تمه وو، چې ملکه ډېره په بېړه راغله نفوسونه یې وهل ډېره سترې شوې وه، عبدالجبار ته یې وویل: یو څو اسلامي کتابونه درسره راوړه، ځکه چې زه غواړم مطالعه یې کړم، کېدای شي مسلمانان شم.

عبدالجبار وویل:

سمه ده! زه به کتابونه درته راوړم، خو داسې مه وایه چې کېدای شي مسلمانان شم، زه ډاډمن یم، که ته زما راوړي کتابونه ولولې نو خامخا مسلمانېږې!

ملکې وویل:

هغه به نو بيا وروسته گورو! اوس چې يې خومره پيسې کېږي راته ووايه، زه يې درکوم.

عبدالجبار وويل:

داسې فکر مه کوه، ځکه زه غواړم چې دا کتابونه درته ډالۍ کړم او د ډالۍ پيسې هېڅ څوک نه اخلي.

ملکې وويل:

مننه! خدای په امان! بای بای!

عبدالجبار وويل:

دا خدای په امان دې سم ده، بای بای دې ځان سره وساته!

ملکې څه ونه ويل:

مخامخ د کور په لوري روانه شوه، کور ته دننه شوه، صفيې وويل: راځه چای تيار ده!

ملکه لاړه په دسترخوان باندې کېناسته! چې ويې کتل صفيه او خديجه يې نه خوري، نو له هغوی څه يې وپوښتل:

تاسې يې ولې نه خورئ؟

خديجې ورته وويل:

تر يوې مياشتې پورې مونږ نور د ورځې له خوا نه ډوډۍ خورو او نه هم چای څښو.

ملکې وويل:

نو چې تاسې يې نه خورئ زه يې هم نه خورم.

عبدالجبار لاړه خپل ځای ته يې ځان ورساوه، هلته د هغې زړې جېټ خواته نږدې ورغی چې له ډاکټر نجيب، حزب او جمعيت څخه پاتې شوې وه، ښه يې لاس پرې وواهه، زړه يې وؤ، چې پورته يې کړي، نظاريان او د هغوی ټول ولايت د سرو وينو په ويالو باندې بدل کړي، خو بيا يې په مغزو کې يوه خبره وگرځېده، هغه دا چې امير المؤمنين ملا محمد عمر مجاهد ورته ويلي ول، جباره! داسې پام مه کوه، چې موږ حکومت په لاس کې لرو د نړۍ يا حتی د يوه کلي حاکمان او ټولواکان يو، بلکې داسې فکر وکړه، چې دغه کلی ستا په اوږو باندې بار ده، نو ځکه ډېر پام کوه چې په چا باندې ظلم ونه کړي.

بېرته پښېمانه شو، له ځان سره يې وويل:

که چېرې زمونږ د مشر زړه وي، چې پنجشېر ونيسي، نو يوه ورځ کې يې نيسي، خو مشر يې د پاکستان په وينا نه نيسي.

تر سبا پورې همغلته وؤ کله به وینس وؤ او کله به هم ویده وؤ، بیا چې کله سبا اووه بجې شوې د ده هغه ملگري چې پرون د رخصتی له امله کورنو ته تللي ول، بېرته را وگرځېدل، د همدې لپاره دی هم له هوایي ډگر څخه را ووت، د پلخستي جومات په خوا باندې روان شو، هلته چې ورسېده، د جومات شاته تېر شو، له یوه دوکاندار (هتیوال) څخه یې پوښتنه وکړه: سيرة النبي (ص) الرحيق المختوم شته؟

هغه ورته وویل:

له ماسره خو نه شته، ورشه هغه بل سر کې د گلاجان دوکان ده، کېدای شي له هغه سره وي.

عبدالجبار لاره د گلاجان دوکان ته، له گلاجان څخه یې پوښتنه وکړه:
وروره! سيرة النبي (ص) الرحيق المختوم درسره شته؟

گلاجان ورته وویل:

ملا صیب راسره شته، خو پیسې درڅخه غواړم.

عبدالجبار په غوصه وویل:

ولې داسې کوم دوؤس ملا هم درته راغلی وؤ، چې په خوشې یې درڅخه غوښتی وي او یا یې د گټې نه کولو درته ویلي وي؟

گلاجان وویل:

وروره! دلته د ورځې دوه او درې داسې ملایان راځي، نو ځکه خو مې مخکې تر مخکې درته وویل.

عبدالجبار ورته وویل:

ماته کتاب راکړه! هو رښتیا سبا ته حوزې ته ورشه ورته ووايه چې عبدالجبار آخوند ویل، چې راسره مرسته وکړه، بیا خپله ستونزه ورته ووايه، ان شاء الله مرسته درسره کوي، د دې لپاره چې مرسته درسره وکړي.

دوکاندار وویل:

هه! دا واخله! دا سیرت النبي (ص) الرحيق المختوم ده.

عبدالجبار وویل:

هو رښتیا ته یو کاغذ راکړه، زه به په هغه باندې امضاء وکړم، بیا یې حوزې ته یوسه هغوی تاته یو خط درکوي، چې په هغه خط باندې ته کولای شې چې د مفت خورو مخه ونیسې.

عبدالجبار په پاڼه باندې ۲۳۸۸۴۵۰ ولیکل او بیایې امضاء (لاسلیک) وکړ، دوکاندار ته یې ورکړ، بیا نو د کور په لوري روان شو، کورته چې ورسېده، ملکه لا په کور کې وه، ځکه د عبدالجبار ورور سلیم په کور کې نه وؤ، ملکه ده ته انتظار وه، تر څو دی یې چهلستون ته ورسوي، عبدالجبار چې څنگه کور ته ولاړ، خور یې ورته وویل:

وروره! که دې خوبښه وي، نو له ملکې سره به چهلستون ته ولاړ شې، يعنې هغه به چهلستون ته ورسوي!

عبدالجبار ورته وويل:

ولي هغه رزيل چېرته ده؟

صفيې وويل:

هغه له مور سره د ترور کره تللی ده، پلار مې لږ څه ناروغ وو، خير ده ته ورسره ولاړ شه.

عبدالجبار اسوبلی ووېست بيا يې صفيې ته وويل:

سمه ده! ته ورته ووايه چې ژر کوه، زه په موټر کې ورته انتظار کوم.

صفيه لاړه او ملکه يې موټر ته ورولبېرله، ملکه موټر ته پورته شوه، بيا يې په عبدالجبار سلام وچاوه، تر سلام

وروسته يې له عبدالجبار څخه وپوښتل:

څنگه چل ده، ډېر غمجن ښکاري، لکه چې کتاب دې پيدا نه کړ؟

عبدالجبار وويل:

تشويش مه کوه، پيدا مې کړ، هه! دا واخله، دا ولوله، ډېر ژر به مسلماننه شې.

ملکې له ځان سره وويل:

همداسې فکر کوه (گوړه گوړه وايه، خوله به دې خوړه وي).

عبدالجبار ورته وويل:

رښتيا هغه ستا د خط ځواب را ورسېده او که نه؟

ملکې وويل:

نه! تر اوسه نه ده را رسېدلی، خو ډېر ژر به را ورسېږي.

دا کارونه تر څو ورځو روان ول، کله به عبدالجبار ملکه تر ځينو ځايونو رسوله او که به هم سليم، خو خبره اوس

داسې وه، چې کله به صفيې عبدالجبار ته د ملکې د رسولو ويل، نو دی به نور نه په غوصه کېده، ملکې هم د سيرت

النبي (ص) ډېره برخه لوستلې وه، ډېر ځايونو ته به په ژړا شوله.

د احسان الله احسان د بيان تأثير

يو ورځ چې د جمعي ورځ وه، ملکه د جنرال قدرت کره وه، مولوي احسان الله احسان هم هغه جومات ته د تبليغ لپاره ورغلی وو، چې عبدالجبار به هر ورځ هلته جمع کوله، جومات کې مولوي احسان الله احسان بيان کاوه، هغه په خپل بيان کې دا کيسه کوله او ملکې غور ورته نيولی وو:

يوه ورځ يو سپين گيری د رسول الله (ص) مبارک حضور ته راغی، حضرت خپله مبارک لور حضرت فاطمة الزهرا په غېږ کې ونيوله او ښکل يې کړه، د سپين گيري په سترگو کې اوښکې راغلې، بيا يې رسول الله (ص) ته وويل: يا رسول الله ما ډېره لويه گناه کړې ده، نه پوهېږم چې خدای تعالیٰ به ما وبخښي او کنه؟

رسول الله (ص) ورته وفرمايل:

وايه تا په خپل ځان که په بل چا ظلم کړی؟

سړي وويل:

يو څو کاله زه له کوره بهر ومه، زما يوه لور پيدا شوې وه او زما بي بي به کور کې په پټه ساله، زه چې کله له سفر څخه راوگرځېدم، زما بي بي ډېر په بې شانه توگه زما خدمت کولو، راته يې وويل:

زما په زړه کې يوه خبره ده، خو دا ويلی نه شم، ځکه ډېره وېرېږم.

د دې په دغې خبرې باندې مې ډېر شکونه په زړه کې پيدا شول، ورته ومې ويل: خبره وکړه، ډېر شکونه مې په زړه کې پيدا شول.

مونږ لا په دې خبرو لگيا ولو، چې يوه ډېره ښکلې نجلی کوټې ته را دننه شوه، زما خواته چې راغله په خندا شوه، ما له خپلې بي بي څخه وپوښتل چې دا څوک ده؟

هغې وويل:

دا ستا لور ده، ته چې سفر ته تللی وې، دا پيدا شوې ده.

له ډېرې غوصې نه راباندې خولې راغلې، خو په ځان باندې مې ښکاره نه کړه، لور مې خپل ځان ته نږدې کړه، خو په زړه کې مې پلانونه ورته جوړل، په داسې حال کې چې زړه مې نه کېده، ځکه زما لور ډېر بې شانه ښايسته وه، خو څه مې کړي وای مجبوره وم؟

څو ورځې چې تېرې شوې، لور مې له ماسره بلده شوه، زما په غېږ کې به پرته وه، زما په ږيره به يې لاسونه وهل، له ما څخه به يې سوالونه کول، هغې له ماسره په ريښتيا مينه کوله، خو ما د مرگ جال ورته غوراوه، يو ژوره څاه مې ورته چمتو کړه، له کور نه به پټ د صحرا وخوا ته تلم او هلته به مې څا کېندله، کورته راغلم لور مې په غېږ کې پورته کړه، لور

مې هم له مانه لاسونه تاو کړل، ښځې ته مې بهانه وکړه، ما ویل د ترور کره یې بیایم، بیا مې د څاه په لوري حرکت وکړ، په لاره کې زما لور په وړه او خوږه ژبه راته وایي، باباجانه! مونږه د ترور کورته په کومه لاره څو؟

ما ورته وویل:

زما لورې! نن دې بل ځای ته بیایم.

کله چې د څاه خواته نږدې شوم، له ډېرې غوصې څخه مې اندامونه رپړېدل، لور مې هلته پرېښوده، د دې لپاره چې وگورم، څنگه چل ده، په څاه کې خو به څه ستونزه نه وي، د څاه خواته ورغلم، لور مې راته په وړه خوله وویل: پلاره! نږدې مه ورځه داسې نه شي، چې ښکته پکې ولوېږي!

راغله چې ما کلک ونیسې، د همدې لپاره یې له مانه لاسونه تاو کړل، خو ما یې لاسونه له ځان څخه خلاص کړل او دا مې څاه ته ور غورځوله، له پاسه مې خاورې پرې اچولې.

لور مې راته ویل: پلاره! ما له دې ځایه وباسه! بیا به کله هم د ترور کورته لاړه نه شم.

ما ورته وویل:

زه مجبور یم، خپله ناکامي په تا باندې پتومه.

خو زما زړه دومره کلک وو، چې هېڅ یې په کیسه کې نه وم، بس یواځې مې د رواجونو پروا کوله، نو ته اوس ووايه الله به ما وښيي، آیا جنت به په ما باندې مردار کړي؟

پاک رسول (ص) ورته وفرمایل:

ته توبه وباسه خدای رحیم، کریم، عظیم، ستا توبه به قبوله کړي.

ملکې چې دا کیسه واورېده، زړه یې را ډک شو، په سترگو کې یې اوبښکې راغلې نور یې ژړا نه تم کېده، له ښکلو شنو سترگو څخه یې سپینې ملغلرې د گړېوان خواته روانې ولې او په سپین مخ باندې یې مزل کاوه، نور یې زړه کې دا خبره گرځېدله، چې رښتیا هم د اسلام دین ښځو ته ډېر حقونه ورکړي، حتی له سړیو څخه یې ډېر حقونه ورکړي دي، سړي په دې باندې مکلف دي، چې د کور خرچه برابره کړي، د ښځې د خوراک، کالیو، سورلۍ او ځینې نورو اړتیاوو خرچه په نر باندې ده، حتی که ښځه ونه غواړي چې خپل ماشوم ته شودې (شیدې) ورکړي، نو دا حق هم لري، خو زمونږ د هیواد په قانون کې ښځو ته آزادي ورکول شوې، خو اصلاً همدا آزادي زمونږ د تباڼې سبب شوې ده، ځکه د همدې آزادی له امله ښځې مجبوره دي، چې خپله خرچه په خپله پوره کړي، ښځې کولای شي، چې بې د خاوند له اجازې څخه بې له محرم څخه او بې له کوم بل مهم لامل څخه له کوره څخه ووځي، د همدغه کار له امله یوازې زمونږ هیواد کې په کال کې زرگونو ښځو باندې جنسي تېری کېږي، ښځې حمل اخلي، خو د ماشوم پلار نه وي معلوم، بیا د دې د مخ نیوي لپاره دوه لارې شتون لري، اوله دا چې ښځه د خپل وجدان غوږونه کاڼه کړي او خپل ماشوم په خپله

خپته کې له منځ یوسي او دوهمه لاره دا ده، چې ښځه د دې لپاره چې خپل ماشوم وساتي، نو بیا باید یو کس دوکه کړي، له یو داسې کس سره واده وکړي، چې له هغه څخه یې ډېر بد راځي، خو د دې لپاره چې د خپل ماشوم لپاره پلار پیدا کړي، نو دا کار هم زغمي.

نور یې جزیه دومره زیاته شوې وه، چې هېڅ طاقت یې نه راته کله به د کوټې یوې خوا ته تله او کله بلې خواته بلآخړه یې وویل:

نه داسې نه کېږي، زه نه شم کولای دومره په آسانی سره له خپل دین څخه واورم، زه باید په خپل دین باندې کلکه پاتې شم، که هر څنګه وي، زه خپل دین نه پرېږدم.

دا په همدې خبرو باندې لګيا وه، صفیه کوټې ته راغله. صفیه ملکې ته وویل: څنګه چل، له ځان سره خبرې کوې، لېونی شوې یې او که مئینه شوې یې؟

ملکې ټکان وخوړ، ژر یې له ځانه سره سوچ وکړ، بیا یې د صفیه په ځواب کې وویل: نه نه! ښځې هم مئینېدای شی؟

صفیه وویل:

پوهېږې د ملا جان محمد ښځه وایي:

زه په خپل خاوند باندې مئینه شوې وم، هغه به له ما څخه ځان لرې لرې کاوه، ماته به یې کتل خو چې کله به زما ورته پام شو، ژر به یې مخ واړوه، ما فکر هم نه وؤ کړی چې د هغه مینه به له ما څخه ډېره وي، خو خبره همداسې وه، بیا تر ډېر جنجال وروسته ما او ملاجان (مولوي جان محمد) واده وکړ.

ملکې وویل:

ولې کیسه نه راته کوي؟

صفیه ورته وویل:

د ملاجان ښځې ګلالی وویل:

یوه خو کیسه ډېره اوږده ده، بله خبره داسې ده چې ملاجان هم راته ویل ول، چې چا ته خپل کیسه ونه کړم.

ملکه لاړه د کړکۍ څنګه ته ودرېده او ملا احسان الله احسان وروستیو خبرو ته یې غوږ ونیوه، هغه ویل، په یونان کې به کنیزو دا حق نه لاره چې ټیکری په سر کړي، حجاب او چادري خو لا څه کوې؟ اوس مونږ غواړو چې ستاسو ښځو نه ملکې جوړې کړو، خو ستاسو ښځې او حتی تاسې هم غواړئ چې له خپلو ښځو څه کنیزې جوړې کړئ.

ملکې چې دا خبره واورېده او ويې ليدل چې نور د ملا احسان خبرې خلاصې شوې، راغله له صفیې سره کښاسته، او خبرې يې ورسره کولې.

يوه بله ورځ بيا ملکې غوښتل چېرې ولاړه شي، نو له صفیې څخه يې وغوښتل چې عبدالجبار ته ووايي چې دا ورسوي، صفیې عبدالجبار ته وويل، بيا بېرته ملکې ته راغله ورته يې وويل: عبدالجبار آخوند تاته په تمه ده.

ملکې چې دا خبره واورېده، نو ژر يې ځان چمتو کړ، خپل لوی ټيکری يې په خپل سر په داسې ډول واچاوه، چې مخ يې بېخي نه ښکارېده، د باندې ووته چې موټر ته رسېده، عبدالجبار هم ورورسېده، دواړه په موټر کې سپاره شول، ملکې ته د گلالي هغه خبره ورپه ياد شوه، ما چې به ورته پام شو ده به راکتل، خو چې ما به وروکتل د به مخ بلې خواته کړ، ملکې چې عبدالجبار ته پام ونيوه، نو عبدالجبار په آينه کې دې ته کتل، ملکې هم چې دا وليدل، نو مخ يې لوڅ کړ، عبدالجبار لومړي ښه ورته ځير شو، بيا يې وويل: څه کوې؟ ولې دې مخ لوڅ کړ؟ ما گنهکاروې که څه؟

ملکې وويل:

اول خو دې ښه راته کتل او اوس وايې چې ما گنهکاروې؟

عبدالجبار وويل:

په اول نظر کې گناه نه شته، خو په دويم نظر باندې سپړی گنهکارېږي.

د مینې امکان

ملکه چې بېرته کور ته راستنه شوه، نو په کور کې یې په سوچونو باندې شروع (پیل) وکړ، بس دا وه او سوچونه ول، بلآخره ډوډۍ وخورل شوه، چای وڅښل شو، د خوب وخت شو، ملکه او صفیه به په یوې کوټې کې نه ځملاستلې، خو په دې شپې صفیې خپل پلار ته وویل:

زه غواړم چې له ملکې سره ځملم، پلار یې ډېره هڅه وکړه، چې یې منع کړي، خو د صفیې ډېر ټینګار چې یې ولید نو اجازه یې ورکړه، ملکې سوچونه وهل، کله د عبدالجبار په اړه او کله هم د مسلمانېدو په اړه، بلآخره خوب یوړه، ویده وه خو په خوب کې یې ولیدل چې دا یوې دښتې ته ځي، هلته یوه کنده وي، هلته د کنډې په څنګ کې تېرېږي، چې په همدې کې یې پښې وښوېږي او کنډې ته ورلوېږي، ځان په ځنډې باندې کلک کړي، خو بېرته نه شي پورته کېدای، د دې تر پښو لاندې زمري وي، دا له دې نه هم ډارېږي چې داسې نه شي چې زمري راباندې راوینن شي، ما به ورخوري، چیغې هم نه شي وهلی ځکه وایي داسې نه چې په دې چیغو باندې دا زمري را وینن شي، خو چې د زمري غوږونو ته وگوري په غوږونو کې یې ډېر خټې نښتې وي، لومړی ډېر په کراره سره ووايي:

مرسته!

بیا لږ غږ پورته کړي بیا ووايي:

مرسته!

بیا چې پوهه شي چې زمري د دې غږ نه شي اورېدای نو په لوړ آواز ووايي:

مرسته وکړی، هله ژر کوی!

په همدې چیغو کې وي، چې یو کس د دې خواته راشي، ښایسته طلايي ویښتان یې وي، سور مخ یې وي، چې لږ نوره ورته ځیره شي، نو پوهه شي، چې دا جیزېز (عیسی علیه السلام) ده، نو هغه ته ووايي: ته خو زمونږ د خدای زوی یې له ماسره مرسته وکړه، که دا زمري را وینن شو، نو وبه مې خوري!

جیزېز ورته وایي:

په یوه خبره پوهېږې؟ زه نه د خدای زوی یم او نه هم له تا سره مرسته کولای شم، زه به تاته یو کس در وښیم چې مرسته درسره کولای شی، هاغه وینې هغه تاسره مرسته کولای شي.

دا چې ورته وگوري یو کس ناست وي، چې غنم رنگه وي، تور بخونې سترګې لري او ښکلې تورې څنې لري، ډېر ښکلی وي، نو دا له جیزېز څخه پوښتنه کوي:

هغه څوک ده؟

جېزېزس ورته وايي:

هغه وروستی پیغمبر محمد (صلی الله علیه وسلم) ده، چې د هغه له مخه ټوله نړۍ او ټول بشریت پیدا شوی ده، له هغه څخه مرسته وغواړه، هغه له تاسو مرسته کولای شي.

ملکه هغه ته وايي:

له ماسره مرسته وکړه!

هغه ورته وايي:

دا چې ته زما له امت څخه نه یې، زما په زمانه کې هم نه یې، خو زه د ټول عالم لپاره رحمت یم، زما یو امتي به له تاسره مرسته وکړي، بیا هغه عبدالجبار ته ووايي:

ورشه! مرسته ورسره وکړه!

عبدالجبار ښه نږدې راشي او ملکې ته ووايي:

څه ستونزه لرې، راته ووايه حتماً یې حل کوم، ځکه ماته داسې کس امر کړی چې زما زړه، زما ځيگر او زما رهبر ده.

ملکه ورته وايي:

ما له دغې کندنې څخه وباسه.

عبدالجبار آخوند هم لاس ورکوي او ملکه له هغه ځای څخه راباسي، دا ورته وايي:

جباره! زه له تاسره مينه لرم، په تا باندې مینه شوې یم، زه په دې پوهېږم چې ته هم له ماسره مينه لرې خو راته ویلی نه شې.

په همدې کې صفيې غږ پرې وکړ او ورته یې وويل:

څنگه چل ده، خوب وينې او که ريښتيا په لالا باندې مينه شوې یې؟

ملکه په همدې خبرو راوښه شوې وه، چې د صفيې خبرې یې واورېدې نو دا هم ورشرمېده، ځان یې په خوب

واچاوه او د صفيې ځواب یې ورنه کړ، سبا سهار ملکې صفيې ته وويل:

غواړم چې عبدالجبار آخوند وگورم.

صفيې ورته وويل:

خو سليم په کور کې شته، که غواړې چېرته ولاړه شې، نو هغه به دې ورسوي او که د لالا لیدل غواړې، نو هلته په

الماری کې یې انځور شته، هغه وگوره.

ملکې وويل:

ټوکې مه کوه! زه غواړم چې عبدالجبار آخوند سره وگورم.

صفیه لاره چې عبدالجبار ته ووايي، چې ملکه غواړي تا وگوري، خو عبدالجبار وار رومبى کړ او صفیې ته يې

وويل:

غواړم ملکه وگورم!

صفیې وويل:

نه پوهېږم نن څه خبره ده، هغه غواړي تا وگوري او ته غواړې هغه وگورې زه يې درته راولم، ورسره وگوره!

صفیه لاره او ملکې ته يې وويل:

هغه درته په تمه ده.

ملکه او صفیه دواړه د عبدالجبار خواته ولاړل، د صفیې زړه وؤ، چې دوى دواړه يواځې پرېږدي، خو عبدالجبار

وويل:

ته بايد همدلته اوسې.

ملکې وويل:

ماسره مرسته وکړه، نوره سترې شوې يم، د دې کندې په غاړه نه شم پاتې کېدای داسې نه شي چې دې کندې ته

وغورځم.

تر څو عبدالجبار څه ووايي، د دوى د کور دروازه وټکېده، عبدالجبار ورغى چې گوري حبيب الله ده، هغه ډېر

ورته په غوصه شو، بيا يې ورته وويل:

ته دلته څه کوې؟

حبيب الله وويل:

ما ويل چې لوگر ته ځم، خو يو کار راته پيدا شوى ده، هغه تر سبا مازديگر پورې خلاصوم بيا لوگر ته ځم.

عبدالجبار بېرته دننه ولاړ، ملکې اوصفيې ته يې وويل:

تاسې خپل مخونه پټ کړئ او هغه بل اپارتمان ته ولاړې شئ، حبيب دلته راغلى ده.

دواړو مخونه پټ کړل، دباندې چې ووتې نو د ملکې سترگې په حبيب باندې ولگېدې، څادر يې له مخ څخه

ولېده او حبيب ته يې وويل:

ته؟ تر اوسه چېرې وې؟

حبيب وويل:

ته دلته يې؟ پروڼ مې ټول ښار درېسې لټ په لټ کړې، خو ستا پټه مې پيدا نه کړه، ما ويل نن به هم درېسې وگرځم، هه! دا واخله! ستا نتايج دي، زه نور ځم، ځکه دا بده ده، چې زوم دې له واده څخه مخکې د خسر-کورته ورشي.

ملکې خپل نتايج واخيستل، حبيب الله هم روان شو، ملکې عبدالجبار ته وويل: دى له ماسره په سعودي کې معرفي شو، ده ماته ويلي ول، چې ستا نتايج زه دروړم، اوس يې راوړل، دا خوبه د صفيې کوژدن نه وي؟

عبدالجبار وويل:

هو! ده. زه نور خپلې دندې ته ځم، ته خپل نتايج وگوره.

د نتایجو اثر په ملکې باندې

ملکه او صفیه دواړه کور ته ولاړل، ملکې هغه پاکټ وڅیره کوم کې چې د نتایجو ورقې وې، ویې کتلې ټولې په عربي ژبه لیکل شوې وې، ملکه ډېره خفه شوه، ځکه نه دا په عربي پوهېده او نه هم د صفیې مور او پلار، خو صفیې پاکټ وکاته، هلته یو بله ورقه هم پرته وه، په هغې کې بیا په انګلیسي لیکنه شوې وه، ویې لوسته، چې ټوله یې ولوسته نو پوهه شوه، چې په معایناتو کې هر څه نورمال دي، کوم مرض مرض نشته، بس دا یې هسې په تشویش کړې وه، ملکې په ذهن کې نور عجیبه خبرې گرځېدې راگرځېدې، کله به یې فکر کاوه، چې د سي آی اې مشر غولولې ده او افغانستان ته یې رالېږلې ده او کله به یې فکر کاوه، چې داسې نه وي چې د سعودي عربستان حکومت غواړي دا وغولوي، بلآخره یې له ځان سره داسې پلان جوړ کړ، چې یو ځل بیا معاینه کوي، چې دلته څه ورته وایي.

خو سلیم نه غوښتل چې له دې سره د وزیر محمد اګبرخان روغتون ته ولاړ شي، هخوا عبدالجبار هم تر مازدیګره پورې نه راته، نو دا مجبوره شوه، چې له ښاغلي قدرت سره روغتون ته ولاړه شي، هلته ډاکټرانو ورته وویل: ښاغلی قدرت دا ستا څه کېږي؟

قدرت وویل:

دا زما لور ده.

ډاکټر ورته وویل:

زه باید درته ووايم، چې دا معاینه دلته شونې نه ده، افغانستان په داسې وسایلو نه ده مجهز چې دا معاینات وکړای شي، یواځېنۍ لاره یې دا ده، چې لاهور ته ولاړ شئ.

ملکې وویل:

خو داسې نه شي کېدای، دا معاینات وګوره ما په امریکا کې کړي او دا مې په سعودي کې سپر ورځې تر هغه وروسته کړي، وګورۍ څومر فرق (توپیر) سره لري؟

ډاکټر نیم ساعت معایناتو ته کتل بیا یې ورته وویل:

دا کوم معاینات چې تا په امریکا کې کړي، دا معاینات په بشپړه توګه غلط دی.

ملکې وویل:

خو څنګه غلط دي، ته په دې څه پوه شوې، آیا دا امکان لري چې د امریکې غونډې هیواد کې دې، غلط معاینات وشي؟

ډاکټر ورته وویل:

گورۍ په دې معایناتو کې یې لیکلي چې مریض یوه میاشت وخت لري، خو زه چې گورم په تاسو باندې خلور میاشتي تېرې شوي دی، خو تر اوسه پورې روغه یاست.

ملکې په دغې خبرې یو ناڅاپه ټکان وخوړ، له ځان سره یې وویل:
هو! دا خبره خو بېخي زما په یاد نه وه، هغوی ماته یوه میاشت وخت راکړی وو، خو دغه ده اوس خلور میاشتي تېرې شوي دي، حتماً یې غوښتي چې ما وغولوي او افغانستان ته مې را ولېږي، خو زه هم پوهېږم چې څه ورسره وکړم.

ستا د ژغورنې يوازېنې لاره اسلام ده

ملکه او قدرت دواړه بېرته کور ته وگرځېدل، چې ويې لیدل عبدالجبار په کور کې وو، ملکه د عبدالجبار خواته ورغله، عبدالجبار ته يې وويل:

عبدالجبار! ماسره مرسته وکړه، نور سترې شوې يم، نوره د دې کندي تر څنگ نه شم پاتې کېدای، نور مې له دې کندي څخه وباسه، ستاسو رسول ماسره ژمنه کړې وه، چې زما امتي عبدالجبار به تا له دې کندي څخه وباسي، نو ځکه خو ته بايد ما له دې کندي څخه وباسې.

عبدالجبار وويل:

يوازېنې لار دا ده چې نوره مسلماننه شې، بې له دې څخه بله لاره نشته، که دې خوښه وي، نو مسلماننه شه.

صفیه د دوی په خبرو کې ولوېده، ويې ويل:
هسې هم له عبدالجبار لالا سره مينه لرې.

عبدالجبار په غوصه وويل:

چپ سه ډمې، دا خبره پکې له کومه شوه؟

ملکې هم وويل:

زه له کله نه مينه ورسره لرم، بيا دا خبره تاته چا وکړه؟

صفیې وويل:

هغه بله شپه دې په خوب کې ويل:

عبدالجباره تاسره مينه لرم، بې له تا ژوند نه شم کولای، همداسې نورې خبرې، آيا څوک په خوب کې هم دروغ ویلی شي؟

ملکې وويل:

خو خوب يوازې خوب وي، نه ريښتيا، ته څنگه کولای شې چې ريښتيا يې وگنې، زه مسلمانېم، خو د عبدالجبار لپاره نه، بلکې د دې لپاره چې اسلام يو ښکلی، سپېڅلی او کامل دين ده.

عبدالجبار صفیې ته وويل:

دې ته اودس او غسل ورکړه، يعنې ورزده يې کړه، بيا يې راوله، چې زه کلمه ورته وښاييم، چې مسلماننه شي.

صفیې وويل:

سمه ده! زه به همداسې کار وکړم، بيا به يې راولم، راځه ملکې چې لاړې شو.

صفیې د ملکې تر مخ اودس وکړ، بیا یې ورته وویل:
ته همداسې وکړه.

هغې هم اودس وکړ، گرځه په یو نیم ځای کې به غلطېده، خو اودس یې پای ته ورساوه، بیا صفیې ورته وویل:
اوس نو، خوله او پوزه و وینځه او بیا ټول بدن و وینځه په داسې ډول چې هېڅ ځای پکې وچ پاتې نه شي، هو
ریښتیا! په نو (نامه یا ناف) او غوړنو کې دې هم گوتې ووهه.

ملکې غسل وکړ، بیا له تشناب څخه را ووته، صفیې ځیر ورته کتل، بالاخره ملکه د صفیې له دغه رقم نظر څخه
سترې شوه او صفیې ته یې وویل:
څه خبره ده، چې دومره په ځیر ځیر راته گورې؟

صفیې ملکه د مخ ښیښې خواته بوتله، ورته ویې ویل:
اوس خپل ځان وگوره! څه عجیبه نور دې په مخ کې پیدا شوی ده، اوس په ریښتیا هم ملکه شوې، د ښکلا ملکه،
داسې ملکه چې په نړۍ کې دې سیال نه شته، بس یوازې کمی د درنجو ده، چې هغه نه درته وهم داسې نه شي، چې
زما ورور دریاندې مټین شي.

ملکې وویل:
ته فکر کوې، چې هغه په ما باندې نه ده مټین شوی؟

صفیې وویل:
راځه چې ورشو، لا لا ته، هغه په هېڅ کس باندې نه مټیږي.

صفیه او ملکه دواړه د عبدالجبار خواته ورغلل، عبدالجبار ورته وویل:
اوس نو ته دا کلمه تکرار کړه، په زړه کې ایمان پرې لره، او په خوله یې ووايه: لا اله الا الله محمد رسول الله
(اشهدان لا اله الا الله و اشهد ان محمد عبده و رسوله).

ملکې کلمه په ډېره مینه تکرار کړه، بیا یې عبدالجبار ته وویل:
زه پوهېږم، چې ته هم له ماسره مینه لرې، خو شرمېږې، هسې اوس خو زه مسلمانان شوم، اوس خو باید اقرار
وکړې.

عبدالجبار وویل:
زه اوس د مینې لپاره وخت نه لرم، باید لاړ شم او ستاسې مشر جان ویک له پښو څخه ونیسم، باید هغه ته
وښییم، چې افغانستان ته څوک راځي، باید چې له خپل سر او مال دواړو څخه تېر اوسي.

ملکې وویل:

زه له تاسره مرسته کوم، ټول هغه کسان چې سي آی اې ته کار کوي، زه به يې تاته در وپېژنم، مثلاً عبدالقدیر،
سمیع الله کریمي، جان محمد آریوبي، گلبدین قائم، شریف الله خاورین، کریم الله مشعل او داسې نور.

عبدالجبار وویل:

نه! ته یواځې یو څو کسان پېژنې، ته داسې فکر کوې چې سي آی اې یوازې ته افغانستان ته رالېږلې یې، خو اصل
کې خبره داسې نه ده، هغوی درې سوه او اووه شپېته بنځې رالېږلي دي، مونږ هغوی او له هغوی سره لاس لرونکي
ټول کسان پېژندلي دي، له هغې جملې څخه لس بنځې مسلمانې شوې وې او یوولسمه یې ته وې، مونږ مخکې هم
کولای شول چې هغوی ونیسو، خو مشکل دا وؤ، چې امریکې په پاکستان باندې فشار ساته او پاکستان په اسلامي
امارت باندې، خو چې کله ستاسو مشر افغانستان ته راغی نو مونږ به هغه ونیسو، مونږ یوازې اووه سوه پوهو بنځو ته
اړتیا لرو، چې کومو بنځو چې تبلیغات کړي دي، د هغوی شوي تبلیغات شنډ کړي، چې په درېو یا څلورو ورځو کې
به دا کار هم وشي، خو تر ټولو خرابه خبره دا ده، چې امریکې په خپله اسامه ته داسې لاره هواره کړه، چې هغه وکولای
شي، په افغانستان کې برید وکړي، اسامه برید ومانه او اوس دلته ده، خو تر ټولو خرابه خبره دا ده، چې امریکا اسامه
غواړي او مونږ یې نه شو ورکولی.

ملکې وویل:

خو ور یې کړی که کنه.

عبدالجبار وویل:

دا کار خو آسانه ده، خو مونږ هم نه پوهېږو چې اصلاً اسامه د افغانستان په کوم ځای کې ده؟ مونږ به هغه پسې
پلټنه کوؤ، خو هغه وخت چې کله مو ستاسو مشر ونیوه.

ملکې وویل:

سمه ده! زموږ مشر اوس چېرې ده؟

عبدالجبار وویل:

زموږ تر څار لاندې، په کوټه سنگي سیمه کې ده، ولې ملاقات خو نه ورسره کوې؟

ملکې وویل:

زه هم غواړم چې ملاقات ورسره وکړم، ځکه یو څو پوښتنې ترې لرم، خو که ستا خوښه وي، هغه وخت.

عبدالجبار ورته وویل:

ماښام ته دې ورولم، چې وگورم یو بل ته خو کومه وینا نلری؟

عبدالجبار لاره، خپله خاصه ډله يې چمتو کړه او کوټه سنگي سيمې ته يې ځان ورساوه، هلته يې څو کسان ولاړل، چې عبدالجبار يې وليد، يو ورته نږدې راغی ورته يې وويل:

اوس هغه بل کورته ته تللی ده، که دې خوبنه وي، نو موږ به ورشو او وبه يې نيسو.

عبدالجبار او ډله يې د کور مخ ته ودرېدل دروازه يې وټکوله، يو ماشوم ترېنه راووت، عبدالجبار ماشوم په غېږ کې پورته کړ بيا ورته وويل:

پلار ته دې ووايه چې هغه سور مخی مونږ ته وسپاري، کنه بيا مونږ دننه کېږو.

ډېر وخت تېر شو، خو څوک دباندې را ونه وت، عبدالجبار پرېکړه وکړله، چې نور بايد ور دننه شي، چې څنگه يې غوښتل، ور دننه شي، نو يو ځوان يو بل سور مخی تر لاسه نيولی راوست، عبدالجبار ته يې وويل:

ما خپل پلار ته څو ځلې وويل:

چې بايد دا سپری طالبانو ته وسپارو، خو هغه به دا ويل، چې مونږ دې ته اړ يو چې له خپل مېمله څخه ساتنه وکړو.

عبدالجبار وويل:

ستاسو په کور کې يې څه کول؟

ځوان وويل:

اصلاً دلته يوه، بل کورته راغلی وؤ، هغوی چې پوه شول، تاسو ورپسې راځئ، د همدې خبرې لپاره يې زمونږ کور ته راولېږه.

عبدالجبار ورته وويل:

د ډگروال عبدالسميع رسولي کورته راغلی وؤ؟

ځوان وويل:

هو! همداسې خبره ده.

عبدالجبار خپلو کسانو ته وويل:

ستاسو خبره بلکل سمه وه، لاړ شئ ډگروال عبدالسميع رسولي ونيسئ او تاسې څلور کسه دا بايفور ته واچوئ درځئ چې څو.

چې کله دوی بايفور ته وختل او له ځوان څخه لږ لرې شول، عبدالجبار خپلو کسانو ته وويل:

هغوی شپږ کسه چې هلته ولاړ دي، هغوی ته ووايه چې د ځوان کور تر څارنې لاندې ونيسي.

د عبدالجبار دوه كسه هلته ښكته شول، عبدالجبار سره له دوو كسانو او جان وييك په موټر كې پاتې شول، موټر هم د شش درك په لوري روان شو.

ملکه جان ویک ته څه وایي؟

د ماښام لمونځ به شوی وو، خو ملکه او صفیه په لمانځه اخته ول، خبره داسې وه، چې صفیه د ملکې لپاره لمونځ په زوره کاوه او ملکې هم ورپسې تکرار اوه، تر څو دواړو لمونځ ختمولو، یوکس دروازه وټکوله، سلیم دروازه پرانیسته، سړي ورته وویل:

ملا صیب! عبدالجبار آخوند ویل، چې هغه کومه ښځه چې ملکه نومېږي، باید عبدالحق څلور لارې ته راولي.

سلیم ورته وویل:

بیا یې هلته تاته تسلیم کړم؟

سړي ورته وویل:

نه هلته یې عبدالجبار آخوند ته تسلیم کړه.

سلیم وویل:

سمه ده! ته درځه زه یې په خپل موټر کې درولم.

چې کله ملکې لمونځ خلاص کړ، سلیم ورته وویل:

لالا ویلي دی، چې باید مونږ دواړه ورشو، له تاسره یې کار ده.

ملکه بې له دې چې څه ووايي، له سلیم سره روانه شوه، بلآخره عبدالحق څلور لارې ته ورسېدل، هلته عبدالجبار

ولاړ وو، په لاس کې یې یوه لویه ټوټه وه، ملکې ته یې ورکړه، بیا یې ورته وویل:

زما موټر ته پورته شه او بیا په دې باندې خپلې سترگې وټړه.

سلیم وویل:

زه هم غواړم درسره لاړ شم.

عبدالجبار وویل:

کرار په کور کې کېنه، دا څه د ماشومانو کار نه ده.

ملکه د عبدالجبار د بایفور په شاته سیټ کې کېناسته، خپلې سترگې یې کلکې وټړلې، عبدالجبار موټر تر ډېره ګرځاوه راګرځاوه، بیا یې په یوه سیمه کې په برېک باندې پښه ټینګه کړه، له موټر څخه کېښته شو، ملکه یې هم کېښته کړه، دواړه یوه تعمیر ته دننه شول، هلته ډېر کسان ول، خو ملکې یوازې کولای شول، چې د هغوی غبرونه واورې، بلآخره د تعمیر درېم تهکاو ته دننه شول، دغه تعمیر د ببرک کارمل په دوران کې او د ډاکټر نجیب په مشوره د روسانو له خوا جوړ شوی وو، هلته یې نو د ملکې سترگې خلاص کړې، ملکې وکتل شا او خوا ډېر کسان ولاړ ول، دې یوازې درې کسه پېژاندل، چې د هغوی له جملې څخه یو کس یې له نږدې لیدلی وو او نور یې یوازې په انځور کې لیدلی وو،

اوس ملکې کولای شول، چې هغوی وويني، خو هغوی نه شو کولای چې ملکه ووينې، ځکه ملکه په داسې ځای کې ولاړه وه، چې هلته پوره تیاره وه، خو هغوی په رڼا کې ول، عبدالجبار ملکې ته وويل:

مونږ له دوی څخه خپلې خپرنې کړي، که ته کومه پوښتنه ترېنه لرې، ما ته یې ووايه او ځواب ته یې په تمه اوسه.

ملکې وويل:

دا پوښتنې ترېنه وکړه، جاپس څه ناروغي لري، هغه د څه لپاره افغانستان ته راغلې ده، امریکایان د افغانستان له حکومت څخه څه غواړي، د جاپس له کوژدن سره څه وشول، هغه اوس چېرې ده، نورې څو نجونه د جاپس په سرنوشت اخته دي؟

عبدالجبار ورته وويل:

سمه ده! لږ په تمه اوسه، زه به اوس ټولې پوښتنې ورڅخه وکړم.

عبدالجبار یوه کس ته وويل:

هغه کس ته غږ کړه، چې په انگرېزي ژبه پوهېږي.

ترجمان راغی، ترجمان او عبدالجبار د جان ویک خواته ورغلل عبدالجبار جان ویک ته وويل:

زه درڅخه ځینې پوښتنې کوم، باید په کامله توګه ورته ځواب راکړې، اوس نو ووايه جاپس څه ناروغي درلوده؟

د ترجمان له ترجمې وروسته جان ویک حیران حیران وکتل بیا یې وويل:

جاپس! ته جاپس څه پېژني؟

له ترجمې وروسته عبدالجبار ورته وويل:

زما په پوښتنو کې نورې پوښتنې مه جوړوه، بس سم ځوابونه راکوه.

له ترجمې وروسته جان ویک وويل:

جاپس هېڅ ناروغي نه درلوده، د هغې دوه لویې ناروغۍ دا وې، دا چې د هغې سترګې تورې وې، دوهمه خبره

دا وه، چې هغې پښتو ژبه ښه زده کړې وه، داسې پښتو به یې ویله، لکه خپله پښتانه یې چې وايي.

له ترجمې وروسته عبدالجبار بیا ترې وپوښتل:

جاپس د څه لپاره دلته راغلې ده؟

له ترجمې وروسته جان ویک وويل:

د افغانو ښځو او سړیو د غولولو لپاره.

له ترجمې وروسته عبدالجبار بیا ترې وپوښتل:

د جاييس له كوژدن سره څه وشول؟

له ترجمې وروسته جان وييك وويل:

هغه په كور كې پروت ده، په دې پلان كې يې ډېره لويه برخه درلوده، هغه ځكه جاييس پرېښوده، ځكه چې دواړه ناروغ ول، خو اصل كې خبره داسې وه، ځكه چې يو هم ناروغ نه وو، توپير په هغوي كې دا وو، چې جاييس له حقيقت څخه خبره نه وه، خو د هغې كوژدن دا ټول پلان پخپله جوړ كړی وو.

له ترجمې وروسته عبدالجبار بيا پوښتنه وكړه:

له څو نورو نجونو سره مو د جاييس به شان كار كړی ده؟

له ترجمې وروسته جان وييك وويل:

په سلگونو نجونو باندې همدا پروژې روانه ده.

له ترجمې وروسته عبدالجبار وويل:

خو د څه لپاره دومره نجونې په كار بوختې دي؟ اصلاً دا پروژې د امريكا لپاره څه گټه كوي؟

له ترجمې وروسته جان وييك وويل:

د امريكا متحده ايالات د عيسويت دين ملاتړ ده او اوس غواړي چې په افغانستان كې خلك عيسويت ته دعوت كړي، د همدې خبرې لپاره مونږ داسې پروژې مخته بيايو.

تر څو عبدالجبار بله پوښتنه كوله، د يو شي د لوېدو غږ پورته شو، عبدالجبار په بېړه د هغه خواته ورغی، دا اصلاً د ملكې اشاره وه، ملكې عبدالجبار ته وويل:

جان دروغ وايي.

عبدالجبار وويل:

خو ته څنگه پوهه شوې؟

ملكې وويل:

كله چې هغه دروغ وايي، بيا سترگې پټې نيسي.

عبدالجبار بېرته د جان وييك څنگ ته ورغی ورته وېې وويل:

زه هرڅه زغملى شم، خو دروغ نه شم زغملى، رښتيا راته ووايه چې څه غواړې؟

له ترجمې وروسته جان وييك وويل:

موږ هرڅه زغملی شو، خو یو داسې اسلامي حکومت نه شو زغملی، چې زموږ تر کنټروله بهر وي، تاسې باید موږ ته اسامه راکړئ.

له ترجمې وروسته عبدالجبار چورتی شو، د باندې ووت، لاړه ملا عمر ته یې زنگ وواځه ورته یې وویل:

ملا صیب، دا د خنزیر بچیان، له اسامه څخه نه اوږي، موږ باید اسامه ورته وسپارو.

ملا محمد عمر ورته وویل:

په اصل کې خبره د اسامه نه ده! که چېرې موږ اسامه هم ورکړو، امریکا افغانستان ته یوه بله پلمه جوړوي او افغانستان ته راځي.

عبدالجبار ورته وویل:

سمه ده! مشره زه خپلو څېړنو ته دوام ورکوم.

عبدالجبار بېرته له نیم ساعت ځنډ وروسته راوگرځېد، جان ویک ته یې وویل:

که دې دروغ وویل، بیا به دې ووژنم، اوس راته ووايه که چېرې موږ تاسوته اسامه وسپارو، نو تاسې به په افغانستان باندې برید نه کوئ؟

له ترجمې وروسته جان ویک وویل:

اسامه هسې یوه پلمه ده، که چېرې تاسې موږ ته اسامه وسپارئ او که یې ونه سپارئ، نو موږ به په افغانستان باندې برید وکړو، موږ په دې پوهېږو چې تاسې موږ ته اسامه نه راکوئ، نو ځکه خو مو ښه پلمه درته پیدا کړې ده او که چېرې یې را هم کړئ، بیا موږ داسې بله پلمه هم کولای شو، چې د افغانستان خلک سکات لري، ستینگر لري او داسې نور لري، چې باید یې موږ ته وسپاري، ځکه دا وسلې زموږ متحد هیواد پاکستان لپاره او همدا رنگه ایران لپاره خطر ده.

له ترجمې وروسته عبدالجبار وویل:

که چېرې موږ دا ټول شيان وسپارو بیا څه کېږي؟

جان ویک وویل:

موږ ته دا مهمه نه ده، دغه شيان موږ ته اصلاً مهم نه دي، موږ ته دا شيان یوازې یوه پلمه جوړوي، موږ دغه پلمه نړۍ والې ټولنې ته جوړوؤ، تر څو په راتلونکي کې، روسان او چینایان دا حق ونه لري، چې زموږ د هیواد په ضد ستاسو له خلکو سره مرسته وکړي.

له ترجمې وروسته عبدالجبار وویل:

نو بیا مو ولې دا نجونې وکارولې، تاسې غواړئ په دې لارې افغانستان خپل کړئ که څه؟

له ترجمې وروسته جان وييك وويل:

ته څه كاره يې په دغه حكومت كې؟

له ترجمې وروسته عبدالجبار ورته وويل:

په استخباراتو كې يم، يعنې د استخباراتو د يوې ډلې غړى.

له ترجمې وروسته جان وييك وويل:

خو آى اس آى مونږ ته ويلي، چې ته د امارتي استخباراتو مشر يې.

له ترجمې وروسته عبدالجبار وويل:

خو ما تاته مخكې وويل:

چې زما په پوښتنو كې پوښتنې مه پيدا كوه.

له ترجمې وروسته جان وييك وويل:

ته د استخباراتو مشر يې، ډېر هوښيار هم يې، خو په يوه خبره نه پوهېږې، هغه دا ده، چې موږ پوهېږو چې په افغانستان كې، نه يوازې په افغانستان كې بلکې په ټوله نړۍ كې ښځې څه بدلون نه شي راوستى، نو مونږ څنگه بيا د افغانستان په شان ځاى كې غواړو چې د ښځو په واسطه بدلون راولو، ههههه، ههههه، ههههه، ههههه. اصل كې خبره داسې ده، چې مونږ ځينو سړيو ته پيسې ورکړي دي او همدا رنگه مو د لويو څوكيو ژمنه ورسره كړې ده، ستاسو د نظام پر ضد تبليغات كوي، پرون يې د تبليغاتو سلسله پاى ته رسېدلې ده، چې د هغوى له جملې څخه يو غټ مشر يې حامد ده، هغوى په كندهار، زابل، ارزگان، نيمروز، هلمند او ځينې نورو سيمو كې تبليغات وكړل، پرون له افغانستان څخه ووتل او د پاکستان كراچۍ ښار ته لاړل، داچې تاسې اسامه نه راكوى نو هغوى به هم مونږ سره مرسته وكړي او له نړۍ والې ټولنې څخه به د يوه نوي دولت د جوړېدو غوښتنه وكړي، دا خو معلومداره خبره ده، چې په دې كار كې به نړيواله ټولنه او د امريكا متحده ايالات مرسته ورسره كوي، دا حكومت به د امريكې حكومت وي، تاسې او نور ټول آزاد افغانان به نه شئ كولاى، چې په دې حكومت كې لويه څوكۍ ولري.

له ترجمې وروسته عبدالجبار وويل:

نو بيا دا دومره مصرف او دا دومره ښځې د څه لپاره؟

له ترجمې وروسته جان وييك وويل:

اصل كې خبره داسې ده، چې موږ په دې پوهېدو، چې تاسې ډېر ژر كولاى شئ زمونږ دغه پروژه كشف كړئ او له منځه يې يوسئ او كه ونه كولاى شئ چې له منځه يوسئ نو د يو څه وخت لپاره يې مخنيوى كولاى شئ، نو د دې لپاره مونږ د آى اس آى په مرسته دا بله پروژه مخ ته واچوله، دا نجونې مو مړې وگڼلې تر څو تاسې له دوى سره بوخت شئ،

مونږ به هم خپل کار وکړو، آی اس آی هم تاسو ته خبر درکړ، چې څو نجونې افغانستان ته درغلي دي او غواړي چې د نظام پر ضد تبلیغات وکړي، تاسو هم له هغوی سره بوخت شوی او موږ خپل کار به له کومې ستونزې او کړاو څخه مخکې یوږ، اوس که ته غواړې نو زه به د هغو ټولو نجونو پټه درکړم، به له یوې نجلۍ څخه، ځکه کېدای شي چې د سي آی اې پټ معلومات ورسره وي، نو ځکه نه شم کولای چې د هغې پټه درکړم.

له ترجمې وروسته عبدالجبار وویل:

ته څه فکر کوې، چې اوس به مونږ له تاسره څه وکړو؟

له ترجمې وروسته جان ویک وویل:

هېڅ! مجبوره یاست، چې خوشې مې کړئ.

له ترجمې وروسته عبدالجبار وویل:

خوشې به دې کړو، خو قبر کې، نور دې په دنیا کې عمر پای ته رسېدلی ده.

له ترجمې وروسته جان ویک وویل:

له آی اس آی سره څه کوئ، هغوی به ما درڅخه وغواړي؟

له ترجمې وروسته عبدالجبار وویل:

گورو به چې څه کېږي او څه باید وکړو؟

دوی لا په دې خبرو بوخت ول، چې یو کس را دننه شو، ویې ویل:

عبدالجبار! امیرالمؤمنین زنگ را وهلی اوس ستا په تمه ده.

عبدالجبار په لوړ آواز سره وویل:

دا تلیفون هم مونږ ته غضب شو، هېڅ کله مې فکر نه وؤ کړی چې تلیفون به مو دومره کنټرول کړي، کنه په خدای که مې دا تلیفون راوړی وؤ، هغه پخوانیو تلیفونو خو لینونه لرل دغه خدای وهلي لینونه هم نه لري، خدای خبر چې په څه باندې کار کوي؟

عبدالجبار دباندې ووت، پاس بام ته وخوت، هلته یې ملا عمر ته سلام وچاوه بیایې ورته وویل:

بناغلیه! څه مهم امر ده؟

ملا عمر ورته وویل:

گوره عبدالجبار! وضعیت خرابه ده، پاکستان موږ خرڅ کړلو، موږ باید جان ویک ده که څه بلا ده، آی اس آی ته وسپارو، ځکه څو ورځې وروسته امریکه په افغانستان برید کوي، بیا که موږ جگړه هم کوو د پاکستان مرستې ته اړتیا لرو، که مو ماته وخوړه بیا هم د پاکستان مرستې ته اړتیا لرو، ځکه موږ بیا دلته نه شو اوسېدای.

چې کله عبدالجبار ټلیفون له غوږ څخه لرې کړ، حکیم الله ور په څنگ شو، عبدالجبار ته یې وویل: وروره! مشر څه ویل؟

عبدالجبار وویل:

مشر ویل، چې باید دا رزیل خوشې کړو، کنه بیا د اسلام آباد اړیکې له موږ سره خرابېږي.

حکیم الله عبدالجبار ته وویل:

که مونږ له امریکې څخه ماته وخوړ بیا به څه کوو؟

عبدالجبار وویل:

مونږ به خائنانو ته سزا ورکوو، مونږ به خائنانو ته مرگ وگرځو، راځه چې اوس هغه احمق ته ورشو، لږ به یې په خوند پوه کړو، بیا به یې خوشې کړو.

چې کله عبدالجبار او حکیم الله دواړه د جان ویک خواته ورغلل، نو ملکه یې ولیده چې جان ویک خواته ورغله، جان ویک ته یې په انگرېزي وویل:

ته داسې نه شې کولای ته هغه نجونې نه شې خرڅولای، هغوی څو ستا په خوبښه او یوازې د هیواد خدمت لپاره راغلې وې، اوس ته څنگه هغوی خرڅولای شې؟

جان ویک وویل:

ته دلته څه کوې؟ دلته څنگه راغلې یې؟ ژر کوه له دې ځای څخه وتښته، کنه بیا به زموږ پروژې خرابه شي.

ملکې وویل:

ته د سلگونو نجونو ژوند په اړه فکر نه کوې، خو د خپلې احمقانه پروژې غم کوې؟ تاسې دومره رذیل کسان یاست چې غواړئ ډېرې نجونې تر خپلې پروژې قربان کړئ؟

جان ویک وویل:

موږ مجبور یو، چې ځینې نجونې تر خپلې پروژې قربان کړو، که زموږ پروژې بشپړه نه شي، نو په میلیونونو افغانو ښځو ژوند به قرباني شي.

ملکې وویل:

تاسې دروغجن ياست، اصلاً افغانې ښځې په همدې حالت باندې خوشحالي دي، خو تاسې غواړئ خپله اډيا او نظريه په افغانو مېرمنو باندې پلې کړئ، آيا تاسې ريښتيا د افغانانو فکر وړي ياست او که اصل کې خبره د ترياکو ده؟

جان وييک وويل:

نه اصل کې خبره د افغانستان او افغانانو ده، هغوی ډيموکراسي غواړي او بايد ډيموکراسۍ ته ورسېږي، ځکه ډيموکراسي د هغوی په کټه هم ده.

ملکې وويل:

خو زه په دې باندې پوهېږم چې افغانان کله هم ډيموکراسي نه غواړي بلکې هغوی اسلامي نظام غواړي، که له امان الله خان څخه تر ډاکټر نجيب پورې وگورو، نو ټولو د اسلامي نظام د نه شتون له امله څوکۍ او نظام له لاسه ورکړي ده، که مونږ بيا هم داسې نظام ورته جوړ کړو، دوی به يې بيا هم وران کړي، ته هم بايد د دې خيانت لپاره مړ شې.

جان وييک وويل:

په تا څه شوي؟

تر څو عبدالجبار د صبر ورته ويل، يو غږ اوچت شو.

۱۳۹۶/۶/۲۷ کابل افغانستان

دوام لري...

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library